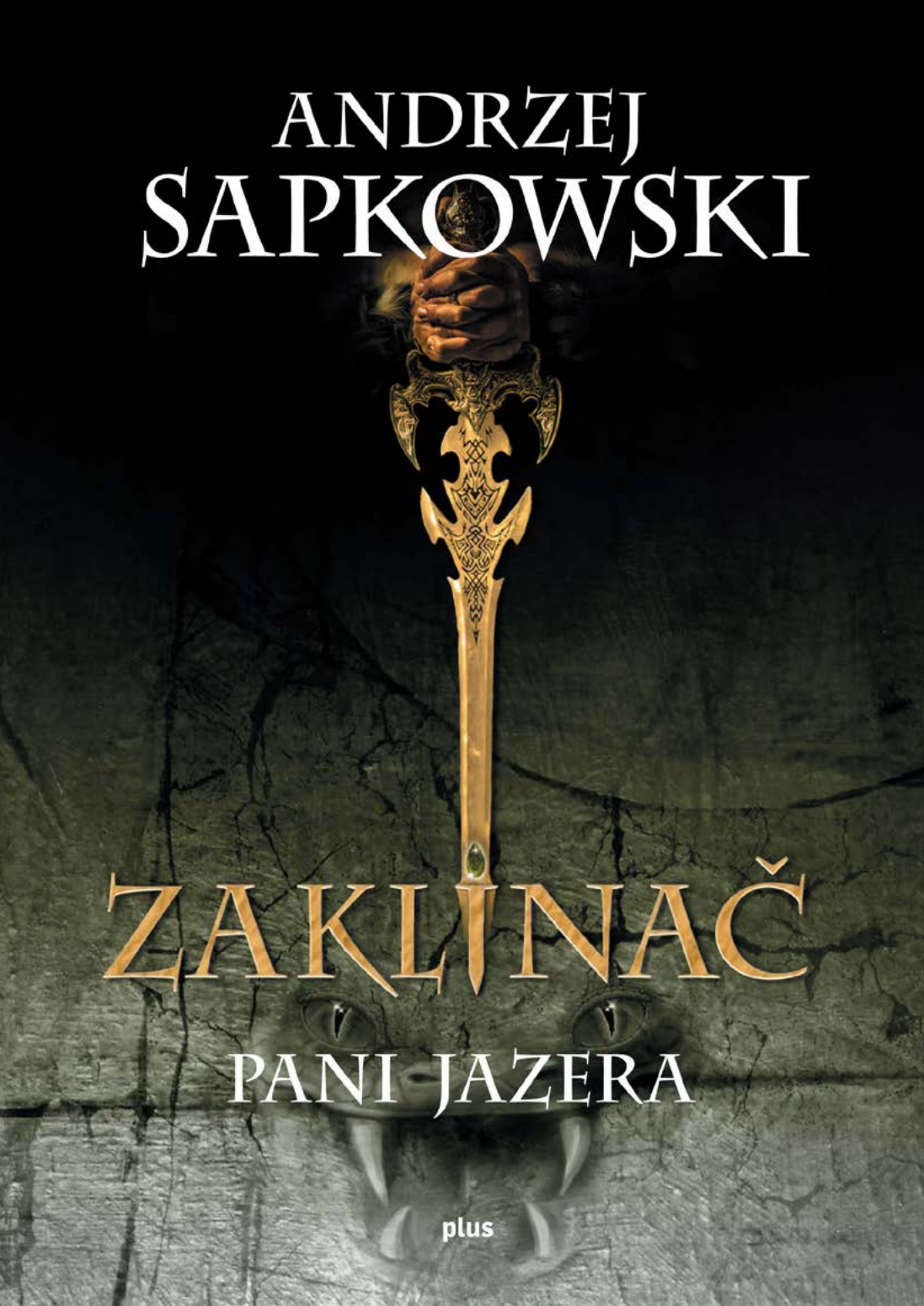

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLINAČ

PANI JAZERA

plus

Zaklínač VII

Pani Jazera

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.sk

Andrzej Sapkowski

Zaklínač: Pani Jazera – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ VII

PANI JAZERA

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ VII

PANI JAZERA

PLUS

© 1999, by Andrzej SAPKOWSKI

Published by arrangement with „Patricia Pasqualini Literary Agency“

Translation © Karol Chmel, 2017

Cover © Albatros Media a. s., 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-259-0733-7

ISBN e-knihy 978-80-259-0770-2 (1. zverejnenie, 2017)

*We are such stuff
As dreams are made on, and our little life
Is rounded with a sleep*

William Shakespeare

*A cválali ďalej, až prišli k jazeru s vodou rozlievajúcou sa krásne naširoko.
A rovno prostred toho jazera uvidel Artuš ruku bielym atlasom zahalenú,
meč prenádherný stískajúcu. Potom všetci uzreli pannu, ako odvážne kráča
po vodnom zrkadle.*

– Čože je to za pannu zázračnicu? – spýtal sa Artuš.

– Volajú ju Pani Jazera, – odpovedal Merlin.

Thomas Malory,
Le Morte Darthur

KAPITOLA PRVÁ

Jazero bolo začarované. Mimo akýchkoľvek pochybností.

Po prvé, ležalo tesne vedľa ústia zakliatej doliny Cwm Pwcca, doliny tajomnej, večne zahalenej hmlou, vychýrenej čarami a magickými javmi.

Po druhé, stačilo sa pozrieť.

Vodná plocha bola hlboko, sýto a nezmútene modrá, doslova ako vybrúsený zafír. Bola hladučká ako zrkadlo, až do takej miery, že štíty masívu Y Wyddfa, čo sa v nej odrážali, vyzerali v tom odraze krajšie ako v skutočnosti. Od jazera vial osviežujúci chladný vánok, no dôstojné ticho nekalilo nič, ani plesknutie ryby či zaškanie vodného vtáka.

Rytiera striaslo od toho zvláštneho dojmu. Namiesto toho, aby pokračoval v jazde po horskom chrbte, však zvrchol koňa nadol, k jazeru. Ako ho len priťahovala magnetická moc čara, čo driemalo tam dole, na dne, v hlbine. Kôň kráčal placho pomedzi roztrieštené skaly, tichým odfrkávaním dával najavo, že aj on cíti magickú auru.

Keď rytier zišiel dole na breh, zosadol z koňa. So žrebcom za sebou pristúpil celkom k okraju vody, kde sa drobná vlnka hrala s pestrofarebnými okruhliakmi.

Kľakol si, drôtená košeľ sa zašramotila. Do spojených dlaní nabral vodu,

čím vyplašil rybičky, malé a živé ako ihličky. Pil opatrne a pomaly, od ľadovo studenej vody mu trpeli pery aj jazyk, rozboleli ho zuby.

Keď znovu naberal vodu, dorazil k nemu zvuk; niesol sa ponad hladinu jazera. Zdvihol hlavu. Kôň odfrkol, ako keby potvrdzoval, že to začul aj on.

Nastražil uši. Nie, nebola to ilúzia. To, čo počul, bol spev. Ženský. Či skôr dievčenský.

Rytier – ako všetci rytieri – vyrástol na piesňach bardov a na rytierskych príbehoch. A v tých, v deviatich prípadoch z desiatich, dievčenský spev alebo volanie znamenali iba vábenie a rytieri, čo sa za ním vydali, spravidla uviazli v pasci. Nezriedka smrteľnej.

Zvedavosť ho však premohla. Rytier mal, koniec koncov, ešte len devätnásť. Bol mimoriadne odvážny a veľmi nerozvážny. Preslávil sa jedným, všeobecne známy bol podľa druhého.

Presvedčil sa, či sa meč dobre šmýka z pošvy, potom potiahol koňa a vybral sa po brehu tam, odkiaľ zaznieval spev. Nemusel ísť ďaleko.

Pobrežie bolo posiate bludnými balvanmi, celkom čiernymi, vyhladenými tak, až sa ligotali, človek by povedal, že to sú hračky obrov, nedbanlivo sem nahádzané a zabudnuté po bujarej zábave. Iné ležali vo vode jazera, černeli sa tesne pod priezračnou hladinou. Niektoré vyčnievali nad vodu, omývané vlnami vyzerali ako chrčty leviatanov. No najviac balvanov ležalo na brehu, od okraja jazera až po les. Viaceré, ponorené v piesku, vyčnievali len čiastočne, ponechávali na predstavivosť, aké veľké sú v skutočnosti.

Spev, čo rytier počul, doliehal práve od tých pobrežných. No spievajúce dievča zostávalo neviditeľné. Potiahol koňa, pričom ho pridržiaval za ohlávku a nozdry, aby neerdžal a neodfrkoval.

Šaty dievčiny ležali na jednom z balvanov vyčnievajúcich z vody – tento bol plochý ako stôl. Ona sama, nahá, ponorená po pás, sa umývala, číapkala sa vo vode, a pritom si pospevovala. Rytier jednotlivé slová nerozpoznal.

A nečudo.

Dievčina, a na to by hádam stavil hlavu, nebol človek z mäsa a kostí. Svedčilo o tom útle telo, čudná farba vlasov, hlas. Bol si istý, že keby sa otočila, uvidel by veľké mandľové oči. A keby si odhrnula popolavé vlasy, zazrel by ostré, špicato zakončené ušné lalôčky.

Bola to obyvateľka Faërie. Víla. Jedna z Tylwath Téig. Jedna z tých, ktoré Piktovia a Íri nazývali Daoine Sidhe, Národ Hôr. Jedna z tých, ktorých Sasi nazývali elfovia.

Dievča na chvíľu prestalo spievať, ponorilo sa až po krk, kýchlo, zaprs-kalo a celkom obyčajne zahromžilo. Rytiera to však nepomýlilo. Víly, ako je všeobecne známe, vedia nadávať v ľudskej reči. Neraz oveľa škaredšie ako koniari. A veľmi často takéto zahromženie znamenalo iba úvod k nejakému zlomyseľnému žartu, aké víly s obľubou vystrájajú – napríklad zväčšiť niekomu nos do veľkosti šalátovej uhorky alebo zmenšiť niekomu mužstvo na rozmery zrnka hrachu.

Rytiera nepriťahovala ani prvá, ani druhá eventualita. Už-už sa chystal diskrétno zacúvať, keď ho zrazu prezradil kôň. Nie, nie jeho vlastný žrebec, ktorý sa správal pokojne a ticho ako myška. Prezradil ho vílin kôň, vraná kobyla, ktorú si spočiatku rytier medzi balvanmi nevšimol. Teraz smolne čierna kobylka prehrabla kopytom štrk a zaerdžala na privítanie. Rytierov žrebec trhol hlavou a zdvorilo odpovedal. Ponad vodu sa niesla ozvena toho zvuku.

Víla vyskočila z vody, na chvíľku sa predviedla rytierovi v celej svojej oku milej kráse. Vrhla sa ku skale, na ktorej ležal jej odev. No namiesto toho, aby schmatla nejakú košielku a skromne sa zahalila, elfka uchopila meč, vytrhla ho z pošvy a mimoriadne efektne ním zavírla vo vzduchu. Trvalo to len krátku chvíľku, potom si víla čupla či klakla, skryla sa do vody až po nos, nad hladinou držala len vystretú ruku s mečom.

Rytiera to zaskočilo, pustil uzdu a zohol koleno, aby pokľakol na mokrom piesku. Hneď totiž pochopil, koho to má pred sebou.

– Bud' pozdravená, – zablábotal a vystrel ruky. – Je to pre mňa veľká česť... Veľká pocta, ó, Pani Jazera. Ten meč prijímam...

– A čo takto vstať z kolien a otočiť sa? – vystrčila víla tvár nad vodu. – Čo takto prestať zízat? A nechať ma obliecť sa?

Poslúchol.

Počul, ako špliecha, vylieza z vody, ako šelestí šatstvom, ako potichu hromží, keď si ho natahuje na mokré telo. Zatiaľ obdivoval vranú kobylu so srstou hladkou a ligotavou ako krtí kožuštek. Bol to bezpochyby kôň

ušľachtilého pôvodu, zaručene rýchly ako vietor, zaručene začarovaný. Bezpochyby je to tiež obyvateľ Faërie, ako aj jeho majiteľ'ka.

– Môžeš sa otočiť.

– Pani Jazera...

– A predstaviť sa.

– Som Galahad z Caer Benicu, rytier kráľa Artuša, pána zámku Camelot, vládca Letnej Krajiny, ale aj Dummonie, Dyfneintu, Povyssu, Dyfedu...

– A Temeria? – prerušila ho. – Redania, Rivia, Aedirn? Nilfgaard? Hovorila ti niečo tie mená?

– Nie. Nikdy som ich nepočul.

Pokrčila plecami. V ruke držala okrem meča aj topánky a košeľu, už vypranú a vyžmýkanú.

– To som si myslela. A aký deň roka dnes máme?

– Je, – otvoril ústa, nadmieru začudovaný, – druhý spln po Beltane... Pani...

– Ciri, – zamrmlala mechanicky, pričom mrvila plecami, aby sa jej lepšie usadil odev na schnúcej pokožke. Rozprávala čudne, oči mala zelené a veľké.

Inštinktívne si odhrnula mokré vlasy, a rytier mimovoľne vzdychol. Nielen preto, že jej ucho bolo obyčajné, ľudské, v nijakom prípade nie elfské. Líce mala zdeformované veľkou škaredou jazvou. Poranili ju. Vari je možné poraniť vílu?

Všimla si ten pohľad, prižmúrila oči a zmraštila nos.

– Veru tak, jazva! – vyhlásila so svojím prekvapujúcim prízvukom. – Čo tak vystrašene zízaš? Je hádam jazva pre rytiera až také čudo? Alebo je až taká ohavná?

Pomaly, oboma rukami si zložil kapucňu z krúžkovej ocele a odhrnul si vlasy.

– Pre rytiera to skutočne nie je nič zvláštne, – odpovedal bez mladíckej pýchy a ukázal na vlastnú, sotva zahojenú ranu, čo mu pretínala tvár od sluchy až po spodnú sánku. – A ohavné sú len jazvy na cti. Som Galahad, syn Lancelota du Lac a Elaine, dcéry kráľa Pellesa, pána na Caer Benicu. Túto ranu Breunis mi spôsobil. Jeden nemilosrdný, nečestný przniteľ pa-

nien, kým som ho v čestnom súboji neporazil. Som si istý, že som hoden z rúk твоjich prijať tento meč, ó, Pani Jazera...

– Prosím?

– Meč. Som pripravený ho prijať.

– To je môj meč. Nikomu nedovoliť, aby sa ho dotkol.

– Ale...

– Ale čo?

– Pani Jazera vždy... Vždy sa predsa vynorí z vody a obdaruje mečom.

Istý čas mlčala.

– Rozumiem, – ozvala sa napokon. – Nuž čo, aký kraj, taký mrav. Ľutujem, Galahad, či ako sa to vlastne, ale evidentne si nenatrafil na tú Paniu, na ktorú si natrafiť chcel. Ja nič nerozdávam, a už vôbec si nič nenechám vziať. Aby bolo celkom jasné.

– Ale veď, – osmelil sa, – prichádzate z Faërie, Pani, alebo sa mýlim?

– Prichádzam, – vyhlásila po chvíli a jej zelené oči, ako sa zdalo, nazreli do priepasti priestoru a času, – prichádzam z Rivie, z mesta s rovnakým názvom. Od jazera Loc Eskalott. Priplávala som sem na lodi. V hmle. Brehy som nevidela. Počula som len erdžanie Kelpie... Mojej kobyly, čo bežala za mnou.

Rozprestrela mokrú košeľu na kameň. A rytier si opäť vzdychol. Košeľa bola vypraná, ale nedôsledne. Stále sa na nej vynímali škvrny od krvi.

– Priniesol ma sem riečny prúd, – pokračovalo dievča. Bud' nevidelo, čo si všimol, alebo predstieralo, že si to nevšimlo. – Riečny prúd a čaro jednorožca... Ako sa volá toto jazero?

– Neviem, – priznal. – Toľko je jazier tu vo Gwynnede...

– Vo Gwynnede?

– Pravdaže. Tamtie hory sú Y Wyddfa. Keď ich má človek po ľavej ruke a ide cez lesy, po dvoch dňoch dôjde do Dinas Dinlleu, ďalej do Caer Dathal. A rieka... Najbližšia rieka je...

– Nezáleží na tom, ako sa volá najbližšia rieka. Nemáš niečo na jedenie, Galahad? Umieram od hladu.

– Prečo sa tak na mňa pozeráš? Bojíš sa, že zmiznem? Že uletím do neba s tvojím suchárom a klobásou? Neboj sa. V mojom vlastnom svete som sa čosi navystrájala a zamiešala osudy, takže by som sa tam chvíľu nemala ukazovať. Pobudnem teda určitý čas v tom tvojom. Vo svete, kde márne v noci hľadám na nebi Draka alebo Sedem Kôz. Vo svete, v ktorom je akurát druhý spln po Belleteyn, a Belleteyn sa vyslovuje Beltane. Prečo sa na mňa tak pozeráš, pýtam sa!

– Nevedel som, že víly jedia.

– Víly, čarodejky aj elfky. Všetky jedia. Pijú. A tak ďalej.

– Prosím?

– To je jedno.

Čím pozornejšie si ju obzeral, tým viac sa vytrácala čarovná aura, tým viac pôsobila ako človek, obyčajne, ba celkom všedne. Vedel však, že taká nie je, nemôže byť. Nemožno stretnúť obyčajné dievča na úpätí Y Wyddfa v blízkosti Cwm Pwcca, tobôž nahé sa kúpať v horskom jazere a prať si tam zakrvavené košiel'ky. Nezáleží na tom, ako to dievča vyzerá, pozemská bytosť to byť nemôže. Napriek tomu si Galahad už celkom voľne a bez nábožného strachu obzeral jej myšacie vlasy, ktoré sa teraz, keď uschli, na jeho údiv ligotali prúžkami striebrobielej sivej. Hľadel na jej útle ruky, malý noštek a bledé pery, na jej mužský odev trochu čudného strihu, ušitý z nezvyčajne husto tkanej jemnej látky. Na jej meč, zvláštny konštrukciou a zdobením, no v nijakom prípade nepôsobiaci ako parádna ozdoba. Na jej bosé nohy, oblepené zaschnutým pobrežným pieskom.

– Aby bolo jasné, – ozvala sa, ako si trela pätu o pätu, – ja nie som elfka. Čarodejka, to znamená vedma, to som... i keď trochu netypická. Eee, možno vôbec nie som...

– To mi je ľúto, naozaj.

– A čo ti je akože ľúto?

– Hovorí sa... – začervenal sa a zajachтал. – Vraj víly, ak sa im podarí stretnúť mládencov, zavedú ich do Elflandu a tam... Pod lieskovým kríkom, na koberci z machu si navzájom prejavia...

– Chápem, – fľochla rýchlo naňho a vzápätí si odhryzla kus klobásky.

– Pokiaľ ide o krajinu elfov, – prehltna a pokračovala, – pred istým časom som odtiaľ ušla a vôbec sa neponáhľam vrátiť sa späť. A pokiaľ ide o vzájomné prejavy na koberci z machu... Naozaj si nenatrafil na tú Paniu, čo si hľadal, Galahad. Aj tak ti však pekne ďakujem za ochotu.

– Pani! Nechcel som uraziť...

– Nemáš dôvod sa ospravedlňovať.

– Všetko je len pre to, – vyhrkol, – že ste taká mimoriadne krásna.

– Ešte raz ďakujem. Ale aj tak z toho nebude nič.

Istý čas mlčali. Bolo teplo. Slnko stojace v zenite príjemne zohrievalo kamene. Lahučkový vetrík zvilnil hladinu jazera.

– Čo znamená... – ozval sa náhle Galahad čudne vzrušeným hlasom. – Čo znamená kopija s krvácajúcim hrotom? Čo znamená a prečo trpí Kráľ s prepichnutým stehnom? Čo znamená panna v bielom, čo nesie grál, striebornú nádobu...

– A okrem tohto, – prerušila ho, – sa cítiš dobre?

– Ja sa len pýtam.

– A ja nerozumiem tvojej otázke. Je to nejaké dohodnuté heslo? Signál, podľa ktorého sa spoznajú zasvätení? Vysvetli mi to, prosím ťa.

– To veru nedokážem.

– Tak prečo si sa pýtal?

– Nuž lebo... – zarazene sa krútil. – No, skratka... Jeden z našich sa nespýtal, keď mal príležitosť. Zabudol, že má jazyk, alebo sa hanbil... Nespýtal sa, a tak sa udiala kopa nepríjemností. A odvtedy sa pýtame vždy. Pre každý prípad.

– Žijú v tomto svete čarodejníci? No vieš, takí, čo sa venujú mágii. Mágovia. Vedia.

– Je tu Merlin. A Morgana. Ale Morgana je zlá.

– A Merlin?

– Niečo medzi.

– Nevieš, kde ho možno nájsť?

– Akožeby nie! V Camelote. Na dvore kráľa Artuša. Práve tam sa aj ja zberám.

– Je to ďaleko?

– Odtiaľto do Povyssu k rieke Hafren, potom po toku Hafrenu do Glevumu, k Moru Sabriny, a odtiaľ je už blízko na roviny Letnej Krajiny. Dohromady asi tak desať dní jazdy...

– Pridáleko.

– Dá sa to, – zajachtal, – o čosi skrátiť, keď sa ide cez Cwm Pwcca. Ale to je zakliata dolina. Je tam strašne. Žijú tam Y Dynan Bach Têg, zlostní krpáni...

– A ty čo, meč nosíš na parádu?

– Čo zmôže meč proti čarám?

– Zmôže, zmôže, neboj sa. Ja som zaklínačka. Počul si niekedy niečo také? Ech, jasné, nepočul. A tvojich krpánov sa nebojím. Medzi trpaslíkmi som mala veľa známych.

No určite, pomyslel si.

– Pani Jazera?

– Volám sa Ciri. Nevolaj ma Pani Jazera. Spája sa mi to so zlými a nepríjemnými spomienkami. Tak ma volali tamtí, v Krajine... Ako si tú krajinu nazýval?

– Faërie. Alebo, ako vravia druidi: Annwn. A Sasi ju volajú Elfland.

– Elfland... – prehodila si cez plecia károvaný piktský pléd, čo od neho dostala. – Bola som tam, vieš? Vošla som do Veže Lastovičky a báb, už som sa našla medzi elfmi. A oni ma práve takto volali. Spočiatku sa mi to dokonca páčilo. Lichotilo mi to. Až do chvíle, keď som pochopila, že v tej krajine, v tej veži a pri tom ich jazere nie som nijaká Pani, ale vlastne väzeň.

– Tak to tam, – nevydržal, – si si poškrvnila košeľu krvou?

Dlho mlčala.

– Nie, – ozvala sa napokon a hlas akoby sa jej mierne zachvel. – Tam

nie. Máš bystré oko. Nuž, pred pravdou neujdeš, niet prečo pchať hlavu do piesku... Áno, Galahad. V poslednej dobe som sa často poškvrnila. Krvou nepriateľov, ktorých som zabíjala. A krvou blízkych, ktorých som sa usilovala zachrániť... no napokon mi umierali v náručí... Prečo sa na mňa tak dívaš?

– Nevie, či si božstvo, alebo smrteľná panna... Alebo si jedna z bohýň... Ale ak si aj ty účastná pozemského údeltu...

– Ak by si bol taký láskavý, k veci.

– Rád by som, – Galahadovi vzbĺkol v očiach plamienok, – počul tvoj príbeh. Nemohla by si mi ho porozprávať, ó, Pani?

– Je dlhý.

– Máme čas.

– A nekončí sa celkom šťastne.

– Neverím.

– Prečo?

– Spievala si, keď si sa kúpala v jazere.

– Naozaj si všímavý, – otočila hlavu, stisla pery a po tvári jej zrazu prebehol kŕč; akoby zrazu zoškaredela. – Áno, si všímavý. Ale veľmi naivný.

– Porozprávaj mi svoj príbeh. Prosím ťa.

– Nuž, dobre, – vzdychla si. – Ak teda chceš, porozprávam.

Usadila sa pohodlnejšie. On sa tiež prispôbil. Kone sa ponevierali po okraji lesa a šklbali trávku.

– Od začiatku, – poprosil Galahad. – Celkom od začiatku...

– Tento príbeh, – ozvala sa po chvíli, keď sa tesnejšie zavinula do piktského plédu, – mi čoraz viac pripadá ako príbeh, čo nemá začiatok. Nie som si istá ani tým, či sa už vlastne skončil. Mal by si vedieť, že sa ukrutne posplietala minulosť s budúcnosťou. Istý elf mi dokonca povedal, že je to ako s tým hadom, čo sa zahryzol do vlastného chvosta. Ten had sa volá Uroboros. A to, že si hryzie vlastný chvost, znamená, že kruh sa uzavrel. V každej chvíli času sa skrývajú minulosť, súčasnosť i budúcnosť. V každej chvíli času sa skrýva večnosť. Rozumieš?

– Nie.

– To nič.

Vskutku, vravím vám, kto verí snom, je ako ten, kto chce chytiť vietor alebo uchopiť tieň. Klame sa obrazom zvodným, krivým zrkadlom, ktoré klame alebo robí hlúposti ako falošná ženská. Hlúpy je naozaj, kto snovým predstavám uveril a cestou ilúzií kráča.

Predsa však aj ten, kto sny nemá za nič a vôbec na ne nedá, takisto nerozumne koná. Ved' keby sny nijaký nemali význam, načo by nám bohovia pri našom stvorení dávali schopnosť snívajť?

Múdrosti proroka Lebedu, 34: 1

All we or seem

Is but a dream within a dream.

Edgar Allan Poe

KAPITOLA DRUHÁ

Vetrík zvlnil hladinu jazera, stúpala z nej para ako z kotla, rozohnal nad ňou franforce trhajúcej sa hmly. Veslá škrípali a rytmicky plieskali, vynárajúce sa listy vesel rozsievali spŕšky ligotavých kvapiek.

Condwiramurs vystrčila ruku za okraj lode. Loď plávala takým korytnačím tempom, že voda sa len minimálne vzpričila o jej dlaň.

– Ach, ach, – vyhlásila a vložila do hlasu toľko sarkazmu, koľko len vládala. – Aká to rýchlosť! Len sa tak ženieme po vlnách! Človeku sa priam krúti hlava!

Veslár, nízky, mocný, robustný muž čosi nahnevane a nejasne odhundral, pričom ani nezdvihol hlavu so sivými kučeravými vlasmi, hustými ako baranie rúno. Adeptka mala už naozaj po krk tých mrmlavých poznámok, odkašľaní a syknutí, ktorými ten grobian reagoval na jej otázky, odkedy nastúpila na loď.

– Opatrnejšie, – precedila a len s námahou zachovávala pokoj. – Z takého prudkého veslovania by sa dalo aj uštváť!

Tentoraz muž zdvihol tvár, opálenú, tmavú ako opracovaná koža. Zamrmľal, odkašľal si, pohybom brady pokrytej sivou štetinou ukázal na drevený navijak a na lanko strácajúce sa vo vode, napínané pohybom lode. Evidentne presvedčený, že toto vysvetlenie bolo dostatočne vyčer-

pávajúce, začal znovu veslovať. Rovnakým tempom ako doteraz. Veslá hore. Pauza. Veslá do polovice listov vo vode. Dlhá pauza. Potiahnutie. Ešte dlhšia pauza.

– Aha, – skonštatovala pomaly Condwiramurs s pohľadom na nebo. – Chápem. Dôležitý je blyskáčik za loďou, ktorý sa musí pohybovať adekvátnou rýchlosťou a adekvátne hlboko. Dôležitý je rybolov. Na ostatnom nezáleží.

Bolo to také samozrejmé, že muž si dokonca ani nedal námahu odplúť si, zakašľať alebo zahundrať.

– Čo môže koho zaujímať, – pokračovala v monológu Condwiramurs, – že som putovala celú noc? Že som hladná? Že si necítim zadok, že ma už svrbí od tvrdej a mokrej lavičky? Že sa mi chce cikáť? Nie, záleží iba na rybačke. Koniec koncov celkom nezmyselnej, lebo nič sa nechytí na blyskáčik ťahaný stredom jazera hlbokého dvadsať siah.

Muž zdvihol hlavu, namosúrene na ňu zazrel a zamrmal viac než výrazne. Condwiramurs zabľýskala zubami, celá uveličená od spokojnosti. Grobian stále vesloval pomaly. Zúril.

Pohodlne sa usadila na doštenej lavičke a preložila si nohu cez nohu. Tak, aby v rozparku sukne bolo veľa vidieť.

Muž čosi zamumlal, stisol mozolnaté dlane na veslách a predstieral, že hľadá iba na lanko s návnadou. Tempo veslovania, prirodzene, ani zamak nezvýšil. Adeptka si rezignovane vzdychla a venovala sa pozorovaniu neba.

Vidlice pod veslami zaškrípali, briliantové kvapky fľkali z listov vesiel.

V rýchlo stúpajúcom opare sa zjavila silueta ostrova. Nad ňou vyčnieval pupkatý obelisk veže. Grobian, hoci sedel chrptom a neobzeral sa, akosi intuitívne vedel, že sú už takmer na mieste. Bez náhlenia zložil veslá na okraj loďky, vstal a pomaly začal navíjať lanko na navijak. Condwiramurs, stále nohu cez nohu, si pohvizdovala zahľadená na nebo.

Muž navinul lanko, obzrel si blyskáčik, veľkú mosadznú lyžicu vyzbrojenú trojitým háčikom s chvostíkom z červenej vlny.

– Jej, jej, – oslovila muža sladučko. – Nič sme nechytily, oj, oj, aká škoda. Ktovie, prečo takáto smola? Možno loďka plávala prirýchlo?

Muž na ňu vrhol pohľad, ktorý nahradil množstvo brýzgavých slov. Sadol si, zachrčal, odpľul si do vody, chytil veslá do uzlovitých láb, mocne napol chrbát. Veslá pleskli, zahrmotali vo vidliciach, loď vyrazila na jazero ako šíp, voda sa so šelestom spenila okolo provy, víry sa zvrátili za zadkom. Štvrť dostrelu z luku, čo ich delilo od ostrova, prekonal, skôr než stačili odznieť dve zachrchlania, a loďka sa vyhrnula na štrk s takou prudkosťou, až Condwiramurs zhodilo z lavičky.

Muž zamrmľal, zachrčal a odpľul si. Adeptka vedela, že v preklade do reči civilizovaných ľudí to znamenalo: Vypadni z mojej lode, ty prešpekulovaná striga! Vedela aj to, že nemôže rátať s tým, že by ju vyniesol na breh na rukách. Vyzula si črievice, provokatívne vysoko si vykasala suknicu a vysadla. Prehltla zahromženie, lebo ulity mušlí jej bolestne zranili päty.

– Vďaka za pekný výlet, – precedila cez stisnuté zuby.

Nečakajúc na odchrchlanie, bez obzerania vykročila naboso smerom ku kamenným schodom. Všetko nepohodlie a nepríjemnosti sa bez stopy vytratili, vymazalo ich narastajúce vzrušenie. Bola predsa na ostrove Inis Vitre na jazere Loc Blest, na takmer legendárnom mieste, kde bývali len nemnohí vyvolení.

Ranná hmla sa celkom zdvihla, cez matné nebo začala presvitať červená guľa slnka. Okolo cimburia veží krúžili škriekajúce čajky, kmitali sa dažďovníky.

Na vrchole schodov, čo viedli od brehu na terasu, opretá o sošku učupe nej usmievajúcej sa chiméry, stála Nimue.

Pani Jazera.

Bola drobnej postavy, nízka, nemerala oveľa viac ako päť stôp. Condwiramurs počula, že v mladosti ju volali Laktík, teraz videla, že tá prezývka bola celkom výstižná. Bola si však istá, že prinajmenšom pol storočia sa nikto neodvážil malú čarodejku takto osloviť.

– Som Condwiramurs Tilly, – predstavila sa s úklonom, trochu v roz-

pakoch, stále s črievicami v ruke. – Teším sa, že môžem byť hosťom na tvojom ostrove, Pani Jazera.

– Nimue, – opravila ju pokojne malá magička. – Nimue, nič viacej. Tituly a epitetá si môžeme odpustiť, slečna Tilly.

– V takom prípade som teda Condwiramurs. Condwiramurs, a nič viacej.

– Nech sa páči, Condwiramurs. Porozprávame sa pri raňajkách. Som si istá, že si hladná.

– Nepopieram.

Na raňajky boli tvaroh, pažitka, vajíčka, mlieko a ražný chlieb. Priniesli ho dve mladučké, tichučké a škrobom voňajúce slúžky. Condwiramurs jedla s chuťou; cítila na sebe pohľad malej čarodejky.

– Veža, – rozprávala pomaly Nimue, pričom registrovala každý jej pohyb a každý hlt vkladný do úst, – má šesť poschodí, jedno v podzemí. Tvoja izba sa nachádza na druhom poschodí nad zemou, tam nájdeš všetko potrebné pre život. Ako vidíš, prízemie má hospodársku časť, a sú tu aj obytné miestnosti služobníctva. V podzemí, rovnako ako na prvom a treťom poschodí, sú laboratórium, knižnica a galéria. Do všetkých spomínaných poschodí a miestností máš neobmedzený prístup, môžeš ich používať a aj využívať všetko, čo sa v nich nachádza – kedykoľvek to budeš potrebovať a ako len budeš chcieť.

– Pochopila som. Ďakujem.

– Dve najvyššie podlažia sú vyhradené pre moje private komnaty a súkromnú pracovňu. Všetky tieto priestory sú absolútne private. Aby sme sa vyhli nedorozumeniam – na tieto záležitosti som mimoriadne háklivá.

– Budem to rešpektovať.

Nimue otočila hlavu k oknu, cez ktoré bolo vidieť Hundravého Pána Veslára, ktorý si poradil s batožinou Condwiramurs a už nakladal na loďku udice, navijaky, čerene, podberáky a iné súčasti rybárskeho príslušenstva.

– Som trocha staromódna, – pokračovala, – ale isté veci som si zvykla užívať na základe výlučného práva. Dajme tomu, zubnú kefku. Súkromné komnaty, knižnicu, toaletu. A Kráľa Rybára. Nepokúšaj sa, prosím ťa, požívať Kráľa Rybára.

Condwiramurs skoro zabehlo mlieko. Tvár Nimue nevyjadrovala nič konkrétne.

– A ak by... – nadviazala, skôr než dievča stačilo zareagovať. – A ak by sa pokúsil použiť on teba, odmietni.

Condwiramurs definitívne prehltnula jedlo, náhlivo kývla hlavou a zdržala sa akéhokoľvek komentára. Aj keď už mala na jazyku, že si nepotrpí na rybárov, tobôž takýchto grobianskych. A ešte navyše takých, čo majú hlavu pokrytú páperím bielym ako tvaroh.

– Taaak, – ťahavo si povzdychla Nimue. – Úvod by sme teda mali za sebou. Môžeme prejsť ku konkrétnym záležitostiam. Nie si zvedavá, prečo som si zo všetkých kandidátok vybrala akurát teba?

Condwiramurs, ak sa vôbec niekedy zamýšľala nad odpoveďou, tak iba preto, aby nevyzerala priveľmi sebavedomo. Rýchlo však dospela k záveru, že voči Nimue by aj tá najmenšia falošná skromnosť vyznela ako ohromná faloš.

– Som najlepšia snívačka v akadémii, – odpovedala chladne, vecne a bez vystatovačnosti. – A v treťom ročníku som získala druhé miesto medzi oneiromantkami.

– Mohla som si vybrať tú, čo skončila ako prvá. – Nimue bola skutočne úprimná, až to bolelo. – Mimochodom, navrhovali mi práve tú premiantku, dokonca pomerne naliehavo, vraj je to významná dcéruška niekoho významného. A pokiaľ ide o snívanie, o oneiroskopiu, zaručene vieš, drhá Condwiramurs, že to je dosť nestabilný dar. Zlyhať môže aj tá najlepšia snívačka.

Condwiramurs zadržala za zubami poznámku, že jej fiaská by sa dali zrútať na prstoch jednej ruky. Rozprávala sa napokon s majsterkou. Poznaj mieru a rešpektuj ju, ako vravieval jeden z profesorov akadémie, erudita.

Nimue miernym prikývnutím pochovala jej mlčanie.

– Povyzvedala som sa na teba v škole, – vyhlásila po chvíli. – Odtiaľ viem, že si nemusíš pri snívaní pomáhať povzbudzujúcimi prostriedkami. Som celkom rada, pretože narkotiká netolerujem.

– Snívam bez použitia akýchkoľvek práškov, – potvrdila s poznateľnou pýchou Condwiramurs. – Na oneiroskopiu mi postačí, ak mám háčik.

– Prosím?

– No, háčik, – zakašľala adeptka. – Teda konkrétne nejaký predmet súvisiaci s tým, o čom mám snívať. Nejakú vec. Alebo obraz.

– Obraz?

– Mhm. Celkom solídne snívam na základe obrazu.

– Ó, – usmiala sa Nimue. – Ak ti pomáhajú obrazy, o to lepšie, nebudú problémy. Ak si už doraňajkovala, môžeme ísť, najlepšia snívачka a druhá medzi oneiromantkami. Bude lepšie, ak ti hneď vysvetlím aj ostatné dôvody, prečo som si za asistentku vybrala práve teba.

Od kamenných stien zavial chlad, ktorý nestlmili ani ťažké gobelíny, ani tmavé drevené obloženie. Kamenná dlažba oziabala päty aj cez podošvy črievic.

– Za týmito dverami, – ukázala nedbanlivo Nimue, – je laboratórium. Ako som povedala, môžeš ho používať, ako sa ti len zachce. Navrhujem, prirodzene, opatrnosť. Zachovať mieru sa odporúča najmä pri pokusoch donútiť metlu, aby nosila vodu.

Condwiramurs sa zdvorilo zachichotala, aj keď išlo o poriadne bradatý žart. Všetky mentorky častovali svoje zverenkyne žartíkmi poukazujúcimi na nešikovnosť mýtického čarodejníkovho učňa.

Schody sa vinuli nahor ako morský had, akoby nemali konca. Kým došli na miesto, Condwiramurs sa spotila a zadýchala. Na Nimue vôbec nebolo poznať vynaloženú námahu.

– Tadiaľto, prosím, – otvorila dubové dvere. – Pozor na prah.

Condwiramurs vstúpila dnu a vzdychla.

Komnatu tvorila galéria. Jej steny boli od povaly až po podlahu ovešané obrazmi. Viseli tam veľké, staré, popraskané a odlupujúce sa olejomalby, miniatúry, zožltnuté rytiny a drevoryty, vyblednuté akvarely a kresby. Viseli tam aj živé a farebné modernistické gvaše a tempery, akvatinty

a akvaforty s čistou linkou, litografie a kontrastné mezzotinty, priťahujúce oči výraznými čiernymi škvrnami.

Nimue sa zastavila pred obrazom, čo visel najbližšie pri dverách – zachytával skupinku zhromaždenú pod obrovským stromom. Pozrela sa na plátno, potom na Condwiramurs, a jej mlčanlivý pohľad bol viac než výrečný.

– Blyskáč, – adeptka okamžite pochopila, o čo ide, nebolo treba čakať, – spieva balady pod dubom Bleobherisom.

Nimue sa usmiala, kývla hlavou. A prikočila k ďalšiemu obrazu. Bol to akvarel, symbolizmus. Dve ženské postavy na pahorku. Nad nimi krúžiacie čajky, pod nimi, na svahoch pahorku, sprievod tieňov.

– Ciri a Triss Merigold, prorocká vízia v Kaer Morhene.

Úsmev, prikývnutie, krok, ďalší obraz. Jazdec na cválajúcom koni pod špalierom jelší, čo za ním načahujú ruky konárov. Condwiramurs cítila, ako jej naskakujú zimomriavky.

– Ciri... Hmmm... Podistým uháňa na stretnutie s Geraltom na farme piadimužika Hofmeiera.

Ďalší obraz, stmavnutá olejomaľba. Bojová scéna.

– Geralt a Cahir bránia most na Jaruge.

Potom prehliadka dostala spád.

– Yennefer a Ciri, ich prvé stretnutie vo svätyni Melitele. Blyskáč a dryáda Eithne v lese Brokilon. Geraltova družina v snehovej fujavici v priestrychu Malheur..

– Bravo, výborne, – prerušila ju Nimue. – Skvelá znalosť legendy. Teraz už poznáš druhý dôvod, vďaka ktorému si sa tu ocitla ty a nie niekto iný.

Nad ebenovým stolíkom, ku ktorému si sadli, sa rozprestieralo veľké plátno s bojovou scénou, zachytávajúcou podľa všetkého bitku pri Brenne, akýsi kľúčový okamih výjavu, teda kohosi gýčovito hrdinskú smrť. Plátno bolo mimo akúkoľvek pochybnosť dielom majstra Mikuláša Certosu, dalo sa to poznať podľa výrazu, perfektného zmyslu pre detail a pre tohto umelca charakteristickú hru so svetlom.

– Pravdaže poznám legendu o zaklínačovi a zaklínačke, – ozvala sa Condwiramurs. – Poznám ju, neváham povedať, takmer naspamäť. Keď som bola malá, zbožňovala som ten príbeh, čítala som ho stále dokola. A rojčila som o tom, že raz zo mňa bude Yennefer. Budem však úprimná: Ak to aj bola láska na prvý pohľad, ak aj bola prudká a vášnivá... nebola večná.

Nimue zdvihla obočie.

– Poznávala som celú tú históriu, – pokračovala Condwiramurs, – v populárnych skrátených verziách pre mládež, v oklieštených a prispôbených úpravách *ad usum delphini*. Potom som sa, prirodzene, pustila do takzvaných serióznych a komplexných verzií. Tie boli obširne až po hranice redundancie, ba niekedy tieto hranice aj prekračovali. Vtedy vášň ustúpila chladnej reflexii a divá nespútanosť čomusi ako každodenné manželské povinnosti. Ak vieš, čo mám na mysli.

Nimue sotva postrehnuteľne prikývla, že vie.

– Keď sa to tak vezme, dávam prednosť legendám, ktoré sa pevnejšie držia konvencie, nemiešajú bájky so skutočnosťou, nepokúšajú sa integrovať jednoduchú a priamočiaru morálku rozprávky s hlboko amorálnou historickou pravdou. Mám rada legendy s komentárom profesionálnych encyklopedistov, archeológov a historikov. Také, ktorých konvencia nie je poznačená experimentmi. Som rada, keď sa princ šplhá na vrchol Sklenej Hory, bozkáva spiacu princeznú, tá sa prebudí a obidvaja potom žijú dlho a šťastne. Takto, nijako inakšie, by sa mala končiť legenda... Kto namaloval tento Cirin portrét? Ten *en pied*?

– Neexistuje ani jeden Cirin portrét, – hlas malej čarodejky bol strohý a vecný. – Ani tu, ani nikde na svete. Nezachoval sa ani jeden portrét, ani jedna miniatúra, ktorú by namaloval niekto, kto mohol Ciri vidieť, poznať alebo si ju aspoň pamätať. Portrét na stojane zachytáva Pavettu, Cirinu matku, a namaloval ho trpaslík Ruiz Dorrit, dvorný maliar panovníkov Cintry. Je známe, že Dorrit portrétoval Ciri ako desaťročnú, takisto *en pied*, ale plátno nazvané Infantka s chrtom sa, bohužiaľ, stratilo. Vráťme sa však k legende a tvojmu vzťahu k nej. A k tomu, ako by sa podľa tvojho názoru mala legenda končiť.

– Mala by sa končiť dobre, – zdôraznila s úporným presvedčením Cond-wiramurs. – Dobro a spravodlivosť majú triumfovať, zlo má byť príklad-ne potrestané, láska má spojiť milencov až do konca ich života. A už vôbec nikto z kladných hrdinov nesmie len tak zomrieť! A legenda o Ciri? Ako sa končí?

– No práve. Ako?

Condwiramurs na chvíľku onemela. Nečakala takúto otázku, tušila za ňou test, skúšku, pascu. Mlčala, nechcela sa nechať prichytiť.

Ako sa končí legenda o Geraltovi a Ciri? To vie predsa každý.

Pozerala sa na akvarel tónovaný v tmavých farbách – bola na ňom ne-foremná bárka plaviaca sa po hladine jazera zahaleného oparom. Bárku dlhou žrdou posúvala žena zobrazená len ako čierna silueta.

Presne takto sa končí tá legenda. Presne takto.

Nimue čítala jej myšlienky.

– Nie je to až také jasné, Condwiramurs. Vôbec to nie je také jasné.

– Legendu, – začala Nimue, – som poznala od potulného rozprávkaru. Som vidiecke dieťa, štvrtá dcéra dedinského kolára. Chvíle, keď do našej dediny zavítal Pohvizr, dedo – tulák, patrili medzi najkrajšie okamihy môjho detstva. Dalo sa vtedy oddýchnuť od driny, očami duše uvidieť tie rozprávkové divy, zazrieť ten ďaleký svet... Svet krásny a zázračný... Vzdialenejší a zázračnejší ako jarmok v mestečku vzdialenom deväť míľ...

Mala som vtedy asi tak šesť-sedem rokov, moja najstaršia sestra mala štrnásť. A už bola celá skrivená od hrbenia sa nad robotou. Babský údel! Na toto nás, dievky, pripravovali od malička! Hrbiť sa! Večne sa hrbiť, hrbiť a ohýnať sa nad robotou, nad dieťaťom, pod ťarchou brucha, ktoré ti chlap urobil, sotva si sa stačila spamätať po predošlom pôrode...

To tie dedove historky spôsobili, že som začala túžiť po čomsi viac než iba po hrbení a drine, snívať i o niečom inom než o mužovi a rodení detí. Prvá kniha, čo som si kúpila za peniaze získané za vlastnoručne nazbierané ostružiny, bola legenda o Ciri. Verzia, ako si to pekne nazvala, pri-

spôsobená pre deti, výcuc *ad usum delphini*. Bola to teda verzia pre mňa ako stvorená. Čítala som slabo, ale už vtedy som vedela, čo chcem. Chcela som byť taká ako Filippa Eilhart, ako Sheala de Tancarville, ako Assire var Anahid...

Obidve sa pozreli na gvaš zobrazujúci zámockú sieň pohrúženú v subtlínom *chiaroscure*, stôl a ženy, čo pri ňom sedeli. Legendárne ženy.

– V akadémii, – pokračovala Nimue, – kam som sa napokon dostala až na druhý pokus, som sa mýtom zaoberala iba z aspektu Veľkej Lóže na cvičeniach z dejín mágie. Na čítanie pre potešenie mi spočiatku nezostával čas, musela som sa bifľovať, aby... aby som udržala krok s dcérenkami grófov a bankárov, ktoré všetko dostávali tak ľahko, ktoré sa vysmievali z dedinskej husičky...

Zmĺkla, s praskotom si ponatáhovala kĺby na prstoch.

– Napokon, – nadviazala, – som si čas na čítanie našla, ale vtedy som skonštatovala, že peripetie Geralta a Ciri ma zaujímajú oveľa menej ako v detstve. Postihol ma podobný syndróm, aký si zakúsila aj ty. Ako si to nazvala? Manželské povinnosti? Tak to bolo do chvíle...

Zmĺkla, pretrela si tvár. Condwiramurs si prekvapene všimla, že ruka Pani Jazera sa trasie.

– Mala som asi osemnásť, keď... keď sa niečo stalo. Niečo, čo spôsobilo, že legenda o Ciri vo mne znovu ožila. Že som sa ňou začala zaoberať seriózne a vedecky. Že som jej obetovala život.

Adeptka mlčala, i keď priam kypela zvedavosťou.

– Netvár sa, že nič nevieš, – trpko precedila Nimue. – Všetci predsa vedia, že Pani Jazera je priam posadnutá legendou o Ciri. Všetci klebetia o tom, ako sa spočiatku nevinná záľuba premenila na čosi ako drogovú závislosť či skutočnú mániu. Na tých klebetách je veľa pravdy, drahá moja Condwiramurs, veľa pravdy! A ty, keďže som si ťa vybrala za asistentku, tiež prepadneš tejto závislosti, tejto mánii. Budem to totiž od teba vyžadovať. Prinajmenšom počas tvojej praxe. Rozumieš?

Adeptka prikývla.

– Zdá sa ti, že rozumieš. – Nimue sa ovládla a vychladla. – Ale ja ti to vysvetlím. Postupne. A keď príde čas, vysvetlím ti všetko. Zatiaľ...

Zmĺkla, pozrela sa do okna, na jazero, na čiernu čiarku lod'ky Kráľa Rybára, ktorá sa výrazne črtala na zlato rozmihotanej vodnej hladine.

– Zatiaľ si odpočiň. Poobzeraj si galériu. V skrinách a vitrínach nájdeš albumy a kartóny grafič, všetky tematicky spojené s legendou. V knižnici sú všetky verzie a úpravy legendy, ako aj väčšina vedeckých pojednaní a štúdií. Venuj im trochu času. Poprezeraj si ich, čítaj, sústreď sa. Chcem, aby si mala materiál na snívania. Háčik, ako si to nazvala.

– Urobím to. Pani Nimue?

– Prosím?

– Tie dva portréty... Tie, čo visia vedľa seba... Ani to nie je Ciri?

– Neexistuje nijaký Cirin portrét, – zopakovala trpezlivo Nimue. – Neskorší umelci ju zobrazovali výlučne ako postavu vo výjavoch a scénach, každý podľa vlastnej fantázie. Pokiaľ ide o tieto portréty, tak ten naľavo je skôr voľná variácia na tému, zachytáva totiž elfku Laru Dorren aep Shiadhal, osobu, ktorú maliarka nemohla poznať. Autorkou obrazu bola totiž Lydia van Bredenvoort, určite si o nej v rámci legendy počula. Jedna z jej zachovaných olejomalieb visí ešte v akadémii.

– Viem. A ten druhý portrét?

Nimue sa dlho pozerala na obraz. Na podobizeň útleho dievčaťa s plavými vlasmi a smutným pohľadom, oblečeného v bielych šatách so zelenými rukávami.

– Maľoval ho Robin Anderida, – oznámila, otočila sa a pozrela sa Condviramus rovno do očí. – A koho zobrazuje... To mi povedz ty, snívачka a oneiromantka. Vysnívaj to. A porozprávaj mi svoj sen.

Majster Robin Anderida prvý zazrel blížiaceho sa cisára, zohol sa v úklone. Stella Congreve, grófka z Liddertalu, vstala a poklonila sa, rýchlym gestom prikázala urobiť to isté dievčaťu sediacemu na vyrezávanom kresle.

– Pozdravujem dámy, – Emhyr var Emreis kývol hlavou. – Zdravím aj teba, majster Robin. Ako pokračuje práca?

Majster Robin si v rozpakoch odkašľal a opäť sa uklonil, nervózne si utrel prsty do pracovného pláštá. Emhyn vedel, že umelec trpí silnou agorafóbiou a je chorobne plachý. Ale komu to prekáža? Dôležité je, ako maľuje.

Cisár, ako zvyčajne na cestách, nosil dôstojnícku uniformu gardovej brigády Impera – čiernu zbroj a plášť s vyšívaným strieborným salamandrom. Pristúpil bližšie a pozrel sa na portrét. Najprv na portrét, potom na modelku. Útľe plavovlasé dievča so smutnými očami. Malo na sebe biele šaty so zelenými rukávcami, malý výstrih ozdobený peridotovým náhrdelníkom.

– Výborne, – vyhlásil zámerne do prázdnoty, tak aby nebolo jasné, čo chváli. – Výborne, majster. Pokračujte, prosím, a nevšímajte si moju prítomnosť. Mohol by som vás poprosiť na slovíčko, pani grófka?

Odstúpil k oknu, čím ju prinútil, aby ho nasledovala.

– Odchádzam, – oznámil ticho. – Štátne záležitosti. Ďakujem za pohostenie. Aj za ňu. Za princeznú. Naozaj dobrá práca, Stella. Zaslúžite si pochvalu. Rovnako ty, ako aj ona.

Stella Congreve sa hlboko a graciózne uklonila.

– Vaša cisárska milosť je voči nám naozaj láskavá.

– Nechváľ dňa pred večerom.

– Ach... – stisla zľahka pery. – Takže tak je to?

– Je to tak.

– Čo s ňou bude, Emhyn?

– Nevie, – odvetil. – O desať dní obnovím ofenzívu na Severe. A podľa všetkého bude nasledovať ťažká, veľmi ťažká vojna. Vattier de Rideaux sleduje sprisahania a komploty namierené proti mne. Štátne záujmy ma môžu prinútiť na rozmanité veci.

– Toto dieťa predsa za nič nemôže.

– Povedal som: štátne záujmy. Štátne záujmy nemajú nič spoločné so spravodlivosťou. Napokon...

Mávol rukou.

– Chceme sa s ňou porozprávať. Osamote. Pod' sem bližšie, princezná. No pod', pod', rezkejšie. Rozkaz cisára.

Dievča sa hlboko uklonilo. Emhyr si ho premeral a v duchu sa vrátil k pamätnej, dôležitej audiencii v Loc Grime. Bol plný uznania, ba obdivu voči Stelle Congreve, ktorá za šesť mesiacov, čo uplynuli od toho času, dokázala toto nešikovné kačiatko pretvoriť na malú aristokratku.

– Nechajte nás, – prikázal. – Urob si prestávku, majster Robin, poumývaj si, dajme tomu, štetce. A vás, grófka, poprosím, aby ste láskavo počkali v predizbe. A ty, princezná, nech sa páči so mnou na terasu.

Mokrý sneh, čo napadal v noci, sa roztápal v prvých lúčoch ranného slnka, no strechy veží a cimburia zámku Darn Rowan boli stále mokré a žiarili, akoby horeli.

Emhyr prikrečil k balustráde terasy. Dievča – v súlade s etiketou – zastalo krok za ním. Netrpezlivým gestom ho posúril, aby podišlo bližšie.

Cisár dlho mlčal, oboma rukami opretý o balustrádu, zahľadený na pahorky s večne zelenými tismi, výrazne vystupujúce na pozadí vápennej bieloj skalných lomov. V diaľke sa ligotala rieka, stuha roztaveného striebra klúkatiaca sa po dne kotliny.

Vo vzduchu bolo cítiť jar.

– Bývam tu len zriedkakedy, – ozval sa Emhyr. Dievča mlčalo.

– Chodievam sem len zriedka, – zopakoval a otočil sa. – A pritom je to krásne, pokojné miesto. Krásne okolie... Aj ty si to myslíš?

– Áno, Cisárska Výsosť.

– Vo vzduchu už cítiť jar. Mám pravdu?

– Áno, Cisárska Výsosť.

Zdola, z nádvorja, sa ozval spev prehlušovaný štrngotom, brechotom a zvoneníím podkov. Eskorta, informovaná, že cisár prikázal výjazd, sa narychlo chystala na cestu. Emhyr si pamätal, že medzi príslušníkmi gardy bol jeden, ktorý spieval. Často. A nezávisle od okolností.

Pozri na mňa milostivo

Očkami modravými

Obdaruj ma ľútosť

Vnadami svojimi

Spomni na mňa ľútostivo

V túto dobu nočnú

Neodmietaj milostivo

Lásku moju mocnú

– Pekná balada, – skonštatoval zamyslene, dotýkajúc sa prstami ťažkej cisárskej reťaze.

– Pekná, Cisárska Výsost’.

Vattier ma ubezpečuje, že už je Vilgefortzovi na stope, že nájst’ ho je už len otázka dní, nanajvýš týždňov. Hlavy zradcov padnú a do Nilfgaardu dovedú skutočnú Cirillu, kráľovnú Cintry.

A kým príde do Nilfgaardu autentická Ciri, bude treba niečo urobiť s dvojníčkou.

– Zdvihni hlavu.

Poslúchla.

– Máš nejaké želania? – začal zrazu ostro. – Sťažnosti? Prosby?

– Nie, Cisárska Výsost’. Nemám.

– Naozaj? To je zaujímavé. No ale nemôžem ti predsa prikázať, aby si mala. Zdvihni hlavu, ako sa patrí na princeznú. Stella ťa azda naučila, ako sa máš správať?

– Áno, Cisárska Výsost’.

V podstate ju vyučili celkom dobre, pomyslel si. Najprv Rience, potom Stella. Dobre ju naučili úlohu aj spôsoby, podistým jej pohrozili mučením a smrťou. Vystríhali ju, že bude musieť hrať pred prísnyim auditóriom, ktoré neodpúšťa nijaké chyby. Pred strašným Emhyrom var Emreisom.

– Ako sa voláš? – spýtal sa rázne.

– Cirilla Fiona Elen Riannon.

– Skutočným menom.

– Cirilla Fiona...

– Neskúšaj moju trpezlivosť. Meno!

– Cirilla... – hlas dievčaťa sa zlomil ako suché steblo. – Fiona...

– Dost’, pri Veľkom Slnku, – precedil cez stisnuté zuby. – Dost’!

Nahlas zasmrkala. Navzdory etikete. Ústa sa jej chveli, ale to etiketa nezakazovala.

– Upokoj sa, – prikázal tichým a takmer príjemným hlasom. – Čoho sa bojíš? Hanbíš sa za vlastné meno? Bojíš sa k nemu priznať? Spája sa s ním niečo nepríjemné? Ak sa pýtam, tak len preto, aby som ťa mohol oslovovať tvojím pravým menom. Ale musím vedieť, ako znie.

– Nijako, – odpovedala a veľké oči sa jej zrazu zablykli ako smaragdy podsvietené plameňmi. – Lebo to meno je nijaké, Cisárska Výsost'. Meno ako stvorené pre niekoho, kto nie je nikto. Len odkedy som Cirilla Fiona, niečo znamenám... Len odkedy...

Hlas jej uviazol v hrdle tak prudko, že inštinktívne zdvihla ruky ku krku, ako keby to, čo na ňom mala, nebol náhrdelník, ale škrtiaca garota. Emhyr si ju stále premeriaval pohľadom, ďalej plný uznania voči Stelle Congreve. Zároveň pociťoval zlosť. Zlosť neodôvodnenú, a preto takú zlú.

Čo chcem od tohto decka, pomyslel si; cítil, ako v ňom zlosť narastá, kypí ako napúchajúca pena, ako polievka v kotle. Čo môžem chcieť od decka, ktoré...

– Mala by si vedieť, že som nemal nič spoločné s tvojím únosom, dievča, – oznámil jej rázne. – Nemal som v ňom prsty. Nevydal som naň rozkaz. Oklamali ma...

Bol na seba nahneváný, uvedomoval si, že teraz robí chybu. Tento rozhovor už bolo treba dávno skončiť, skončiť ho panovačne, hrozivo, imperátorsky. Treba zabudnúť na toto dievča a jeho zelené oči. Toto dievča neexistuje. Je to dvojníčka. Imitácia. Ani nemá meno, nie je to nikto. A imperátor sa nerozpráva s niekým, kto je nikto. Imperátor sa nepriznáva k omylom pred niekým, kto je nikým. Imperátor neprosí o odpustenie, nekajú sa pred niekým, kto...

– Odpusť mi, – vyhlásil; tie slová mu boli cudzie, nepríjemne sa lepili na pery. – Urobil som chybu. Áno, je to pravda, ja môžem za to, čo ťa postretlo. Zavinil som to ja. Ale dávam ti slovo, že ti už nič nehrozí. Už ťa nečaká nič zlé. Nijaká krivda, nijaká ujma, nijaká nepríjemnosť. Nemusíš sa báť.

– Nebojím sa, – zdvihla hlavu a napriek etikete mu pozrela rovno do očí. Emhyr sa zachvel, zasiahnutý otvorenosťou a dôverčivosťou jej pohľadu. Okamžite sa však narovnal, cisársky vznešený, až sa protivil sám sebe.

– Popros ma, o čo len chceš.

Opäť sa naňho pozrela a on si mimovoľne pripomenul tie nespočetné príležitosti, keď si takto kupoval pokojné svedomie za predtým spáchané podlosti. V kútiku duše sa pritom hanebne tešil, že ho to stojí len tak málo.

– Popros ma, o čo chceš, – zopakoval a napriek tomu, že bol už unavený, jeho hlas bol zrazu akýsi ľudskejší. – Splním každé tvoje želanie.

Nech sa na mňa nepozerala, pomyslel si. Neznesiem jej pohľad.

Ľudia sa vraj na mňa boja pozrieť. A čoho sa bojím ja?

Kašlem na Vattiera de Rideaux a jeho štátne záujmy. Ak ma táto dievčina poprosí, prikážem, aby ju zaviezli domov, tam, odkiaľ ju uniesli. Prikážem, aby ju tam zaviezli v pozlátenom koči. Stačí, ak poprosí.

– Popros ma, o čo chceš, – zopakoval.

– Ďakujem, Cisárska Výsosť, – hleslo dievča a sklopilo oči. – Cisárska Výsosť je veľmi šlachetná a štedrá. Ak teda môžem...

– Vrav.

– Bola by som rada, keby som mohla zostať tu. Tu, v Darn Rowane. U pani Stelly.

Neprekvapilo ho to. Niečo takéto predpokladal.

Takt mu zabránil klásť ďalšie otázky, ktoré by boli pre oboch ponižujúce.

– Dal som slovo, – vyhlásil chladne. – Nech je teda tak, ako si želáš.

– Ďakujem, Cisárska Výsosť.

– Dal som slovo, – zopakoval a usiloval sa vyhnúť jej pohľadu, – a dodržiám ho. Myslím si však, že si si vybrala zle. Nevyslovila si želanie, aké si vysloviť mala. Keby si zmenila názor...

– Nezmením, – odpovedala, keď už bolo jasné, že cisár vetu nedokončí.

– Prečo by som ho mala meniť? Vybrala som si pani Stellu, vybrala som si veci, aké som v živote sotva poznala... Domov, teplo, dobrota... Srdce. Nemožno urobiť chybu, keď si človek vyberie niečo takéto.

Úbohá naivná osôbka, poľutoval ju si cisár Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd, Biely Plameň Tancujúci na Mohylách Nepriateľov. Práve keď si vyberieš niečo také, robíš tú najstrašnejšiu chybu. Ale čosi – možno vzdialená, zabudnutá spomienka – cisárovi zabránilo, aby to povedal aj nahlas.

– Zaujímavé, – zatiehla Nimue, keď rozprávanie skončilo. – Naozaj zaujímavý sen. Vyskytli sa ešte nejaké iné?

– Pravdaže! – Condwiramurs rýchlym a presným úderom noža odtála vršok vareného vajíčka. – Ešte aj teraz sa mi od toho krúti hlava! Ale to je normálne. Prvá noc na novom mieste vždy prináša šialené sny. Vieš, Nimue, o nás, snívачkách, hovoria, že náš talent nie je založený na tom, že snívame. Ak nevezmeme do úvahy vízie v tranze alebo v hypnóze, naše snové vidiny sa nelíšia od snov iných ľudí ani intenzitou, ani bohatstvom, ani obsahom. My sa odlišujeme a o našom talente rozhoduje niečo úplne iné. My si sny pamätáme. Zriedkakedy zabúdame, čo sa nám snívalo.

– Lebo máte atypickú, iba vám vlastnú činnosť žliaz s vnútornou sekréciou, – prerušila ju Pani Jazera. – Vaše sny, ak to trochu zjednodušíme, nie sú nič iné ako endorfiny vylúčené do organizmu. Ako väčšina vrodenných magických talentov má aj ten váš prozaicky organický pôvod. Ale načo by som rozprávala o niečom, čo si sama dokonale uvedomuješ. No, počúvam ťa, aké sny si ešte pamätáš?

– Mladík, – zvrátila obočie Cndwiramus, – putuje po pustých poliach s batôžkom na pleci. Polia sú jarné, ešte holé. Vŕby... Popri cestách aj na medziach. Vŕby, krivé, duté, rozčesnuté... Sú holé, ešte sa nezelenajú. Chlapec kráča, rozhliada sa. Prichádza noc. Na nebi sa objavujú hviezdy. Jedna z nich sa pohybuje. Je to kométa. Červená, blikajúca iskra, pretínajúca široko nebeskú bahn...

– Bravo, – usmiala sa Nimue. – Hoci nemám tušenie, o kom si to snívala, dá sa prinajmenšom presne určiť dátum tejto udalosti. Červená kométa bola viditeľná šesť dní, na jar v roku, keď sa dohodol cintrijský mier. Presnejšie, v prvých marcových dňoch. V tých ďalších snoch sa tiež vyskytli takéto dátové ukazovatele?

– Moje sny, – vyprskla Condwiramurs pri solení vajíčka, – nie sú roľnícky kalendár! Nemajú tabuľku s dátumom! Ale, aby som bola konkrétnejšia, snívala som sen o bitke pri Brenne, určite som sa pridľho

pozerala na plátno Mikuláša Certosu v tvojej galérii. A dátum bitky pri Brenne predsa poznáme. Bolo to v tom istom roku, keď sa objavila kométa. Nemýlim sa?

– Nemýliš. Je čosi zvláštne na tom sne o bitke?

– Nie. Zmätok a prepletenec koní, ľudí a zbraní. Ľudia sa mlátili a kričali. Nieкто, zaručene nie celkom normálny, zavýjal: „Orly! Orly!“

– Čo ešte? Spomínala si, že snov bola celá kopa.

– Nepamätám sa... – Condwiramurs zmĺkla. Nimue sa usmiala.

– No tak dobre, – adeptka pyšne zdvihla nos, nečakala na zlomyseľný komentár Pani Jazera. – Isteže, občas zabúdam. Nikto nie je dokonalý. Opakujem, moje sny sú vízie, nie sú to lístky v knižničnom katalógu...

– To ja viem, – prerušila ju Nimue. – Toto nie je skúška tvojich snívačských schopností, ide mi o analýzu legendy. O jej tajomstvách a biele miesta. Koniec koncov nám to ide celkom dobre, veď už v prvých snoch si rozšífrovala dievča z portrétu, tú Círinu dvojníčku, ktorou sa pokúsil Vilgeförtz oklamať cisára Emhyra...

Nedokončila, lebo do kuchyne vošiel Kráľ Rybár. Uklonil sa, čosi zamrmľal, vybral z kredenca chlieb, otlčený hrniec a plátenný batôžtek. Vyšiel von s rovnakým úklonom a zamrmlaním.

– Kríva veru poriadne, – precedila Nimue, zdanlivo mimochodom. – Bol ťažko ranený. Na poľovačke mu rozpáral nohu diviak. Preto trávi toľko času na lodi. Pri veslách a lovení rýb mu tá rana neprekáža, na lodi zabúda, že je mrzák. Je to mimoriadne sympatický a dobrý človek. A ja...

Condwiramurs zdvorilo mlčala.

– Potrebujem chlapa, – vysvetlila vecne malá čarodejka.

Aj ja, pomyslela si adeptka. Do čerta, len čo sa vrátim do akadémie, hneď niekomu dovoľím, aby ma zvedol. Celibát je dobrý, ale nie dlhšie ako jeden semester.

Nimue si odkašľala.

– Ak si doraňajkovala a dosnívala, ideme do knižnice.

– Vráťme sa k tvojemu snu.

Nimue otvorila dosky, prevrátila zopár akvarelov, jeden z nich vybrala. Condwiramurs hneď vedela, čo zobrazuje.

– Audiencia v Loc Grime?

– Samozrejme. Dvojníčku predstavujú na cisárskom dvore. Emhyr predstiera, že sa dal oklamať, tvári sa spokojne, aby nepokazil zlú hru. Aha, pozri sa, vyslanci severných kráľovstiev, pre ktorých sa táto komédia usporiadala. A tu vidíme nilfgaardských vojvodov, ktorých postretlo fiasco: cisár odmietol ich dcéry, pohrdol ponukou na príbuzenské spojenectvo. Blčí v nich túžba po pomste, nakláňajú sa k sebe, už sa dohadujú na sprisahanie a atentáte. Dievča-dvojníčka stojí so sklopenou hlavou, maliar chcel zdôrazniť jej tajomnosť, tak jej pridol závoj, aby zakryl črty jej tváre.

– A o falošnej Ciri, – pokračovala po chvíli čarodejka, – nevieme už nič viac. Nijaká z verzií legendy neudáva, čo sa s touto dvojníčkou stalo potom.

– Možno si však domyslieť, – namietla so smútkom Condwiramurs, – že osud toho dievčaťa nebol na závidenie. Keď Emhyr získal originál, a vieme, že ho získal, falzifikátu sa zbavil. Keď som mala ten sen, nevycítila som nijakú tragédiu, a v podstate by som čosi cítiť mala, keby... Na druhej strane, to, čo vidím v snoch, nemusí byť skutočná pravda. Ako každý človek, snívam sny. Túžby. Želania... A obavy.

– Viem.

Nad mapami a grafikami diskutovali do obeda. Kráľovi Rybárovi sa lov podľa všetkého vydaril, lebo na obed bol losos na ražni. Na večeru tiež.

V noci spala Condwiramurs mizerne. Prejedla sa.

Nesnivalo sa jej nič. Trocha ju to zmiatlo a cítila sa zahanbená, ale Nimue sa vôbec neznepokojovala. Máme čas, povedala. Pred nami je ešte veľa nocí.

Veža Inis Vite mala niekoľko kúpeľní, naozaj luxusných, žiariacich mramorom a ligotavých od mosadze, vyhrievaných hypokaustom, umiestneným niekde v pivnici. Condwiramurs neváhala okupovať vaňu celé hodiny, ale aj tak sa v dohodnutom čase stretávala s Nimue v kúpeli, v malej drevenej búdky s mostíkom, čo viedol do jazera. Mokré sedávali na lavičkách v pare, čo stúpala z oblievaných rozpálených kameňov, lenivo sa švihali brezovými metličkami, slaný pot im stekal do očí.

– Ak to správne chápem, – utrela si tvár Condwiramurs, – moja prax na Inis Vitre má spočívať v tom, že mám vysnívať všetky biele miesta legendy o zaklínačovi a zaklínačke?

– Pochopila si to správne.

– Za dňa sa mám pri prezeraní grafík a debatách pripravovať na sen, aby som v noci mohla vysnívať pravdivú, všeobecne neznámu verziu danej udalosti?

Tentoraz Nimue ani neužala za potrebné potvrdzovať jej domnienku. Párkrát sa ešte švihla metličkou, vstala, naliala vodu na rozpálené kamene. Para zasyčala, horúčava jej na chvíľu vyrazila dych.

Potom na seba vyliala zvyšok vody z vedierka. Condwiramurs obdivovala jej postavu. I keď bola čarodejka nízka, bola proporčne dokonalá. Tvary aj pružnú pokožku jej mohla závidieť aj dvadsaťročná mladica. Condwiramurs, aby sme nehľadali ďaleko, mala dvadsaťštyri. A závidela.

– Ak aj niečo vysnívam, – nadviazala a opäť si utrela spotenú tvár, – kde zoberieme istotu, že snívam pravdivú verziu? To naozaj neviem...

– O tom až o chvíľu, – prerušila ju Nimue. – Až vonku. Už mám dosť sedenia v tejto spore. Ochladíme sa. A potom sa porozprávame.

Aj toto patrilo k rituálu. Vybehli z búdky, čľapkali bosými nohami po doskách mostíka a potom s divým krikom skočili do jazera. Ponorili sa, ošpliechali, potom vyšli na mostík, kde si žmýkali vlasy.

Kráľ Rybár, zalarmovaný krikom a šplechotom vody, sa otáčal na svojej loďke, zaclonil si rukou oči a pozrel sa k nim, no hneď sa aj odvrátil a venoval sa rybárskemu náčinu. Condwiramurs takéto správanie považovala za urážlivé a trestuhodné. Jej mienka o Kráľovi Rybárovi sa však predsa len trochu zmenila, keď si všimla, že čas, čo trávi na rybačke, ve-

nuje čítaniu. S knihou chodil dokonca aj na záchod, a nešlo o nič menšie ako *Speculum aureum*, dielo závažné a náročné. Ak sa teda počas prvých dní pobytu na Inis Vitre Condwiramurs byl'ku Nimue čudovala, po tomto už prestala. Bolo predsa jasné, že Kráľ Rybár je nevrlý grobian iba naoko. Podistým sa takto cítil bezpečný.

O to väčšou urážkou, pomyslela si Condwiramurs, a neodpustiteľnou bezočivosťou je venovať sa udiciam a návnadám, keď sa na mostíku producujú dve nahé ženské s telom ako nymfa, od ktorých by iní nevedeli odtrhnúť oči.

– Ak niečo vysnívam, – vrátila sa k téme, keď si osuškou utierala prsia, – čo zaručí, že som snívala pravdivé verzie? Poznám všetky literárne verzie legendy, od *Polstoročia poézie* od Blyskáča až po *Pani Jazera* Andreu Ravixa. Poznám velebného Jarreho, poznám všetky vedecké spracovania, o populárnych vydaniach ani nehovoriac. Všetky tieto lektúry zanechali stopu, museli ma ovplyvniť, nie som schopná ich eliminovať zo svojich snov. Je vôbec šanca striasť sa fikcie a vysnívať pravdu?

– Je.

– Aká veľká?

– Taká ako tamtá, – pohybom hlavy ukázala Nimue na lod'ku na jazere, – taká, akú má Kráľ Rybár. Sama vidíš, jednostaj, bez oddychu nahadzuje háčiky. Zachytávajú sa o ne vodné rastliny, zatopené kríky, kmene, staré čižmy, utopenci a čertviečo ešte. Ale čas od času niečo predsa len uloví.

– Tak teda šťastný lov, – vzdychla si Condwiramurs a doobliekala sa. – Nahadzujeme háčiky a lovme. Hľadáme pravdivé verzie legendy, vypárajme čalúnenie a podšívku, preklepme kufor pri hľadaní druhého dna. A čo ak druhé dno vôbec neexistuje? Pri všetkej úcte, Nimue, na tomto lovisku nie sme prvé. Aká je šanca, že nejaký detail unikol pozornosti húfom bádateľov, čo lovili pred nami? Že nám zanechali čo len jednu rybičku?

– Zanechali, – potvrdila s presvedčením Nimue pri rozčesávaní mokkých vlasov. – Na to, čo sami nevedeli, nahodili omietku výmyslov a krásnych rečí. Ale to obišli mlčaním.

– Napríklad?

– Zaklínačov zimný pobyt v Toussainte, aby sme nešli príliš ďaleko. Všetky verzie legendy sa tejto epizódy dotknú len krátkou vetou: „Hrdinovia strávili zimu v Toussainte“. Ešte aj Blyskáč, ktorý svojim dobrodružstvám v tomto kniežatstve venoval dve kapitoly, je v prípade zaklínača prekvapujúco tajomný. Nestálo by teda za to zistiť, čo sa vlastne v tú zimu stalo? Po úteku z Belhaveru a stretnutí s elfom Avallac’hom v podzemnom komplexe Tir ná Béa Arainne? Po konflikte v Caed Myrkvide a po príhode s druidkami? Čo robil zaklínač v Toussainte od októbra do januára?

– Čo robil? Zimoval! – vyprskla adeptka. – Nemohol predsa ešte pred jarným odmäkom prekonať priesmyk. Jednoducho tam prezimoval a nudil sa. Nemožno sa čudovať, že neskorší autori tento nudný fragment života odbili lakonickým „Prešla zima“. No ale ak treba, pokúsim sa niečo vysnívať. Máme nejaké obrazy alebo kresby?

Nimue sa usmiala.

– Máme dokonca jeden obrázok na obrázku.

Skalná freska zachytávala lovecký výjav. Chudé, ledabolo načrtnuté ľudské postavičky s lukmi a oštepami prenasledovali divými poskokmi veľkého fialového zubra. Zubrovi sa na boku tiahli tigrie pruhy a nad jeho lýrovito zahnutými rohmi sa vznášalo čosi, čo pripomínalo vážku.

– Tak toto, – pokýval hlavou Regis, – je ten obraz, čo namaloval elf Avallac’h. Elf, ktorý veľa vedel.

– Áno, – pritakal Geralt. – Presne toto je tá maľba.

– Problém spočíva v tom, že v jaskyniach, ktoré sme dôkladne preskúmali, nie je ani stopa po elfoch či iných tvoroch, čo si spomínal.

– Boli tu. Teraz sa niekde poskrývali. Alebo odišli.

– To je nesporný fakt. Nezabúdaj, že sme boli ochotní vypočuť ťa iba na priamy príhovor flaminiky. Evidentne sa uznalo, že jedno vypočutie bude stačiť. Potom ako flaminika dosť kategoricky odmietla ďalej spolupracovať, naozaj neviem, čo by si ešte mohol urobiť. Ložíme po týchto jaskyniach celý deň. Nemôžem sa zbaviť dojmu, že to nemá nijaký zmysel.

– Ani ja, – trpko sa pridala zaklínač. – Mám rovnaký pocit. Nikdy elfov nepochopím. Ale prinajmenšom už viem, prečo nimi väčšina ľudí nie je až taká nadšená. Ťažko sa totiž ubrániť pocitu, že si z nás uťahujú. Všetkým, čo robia, čo vravia, čo si myslia, si z nás elfovia jednoducho strieľajú. Vysmieľajú sa nám.

– Hovorí z teba antropomorfizmus.

– Možno tak trochu. Ale dojem zostáva.

– Čo urobíme?

– Vrátime sa do Caed Myrkvidu, za Cahirom – druidky mu už určite vyliečili oskalpovanú lebku. Hneď potom naskočíme na kone a využijeme pozvanie kňaznej Anny Henrietty. Nerob ksichty, upír. Milva má polámané rebrá, Cahir rozbitú hlavu, trochu odpočinku v Toussainte obidvom iba prospeje. A treba pomôcť Blyskáčovi, lebo podľa všetkého sa dostal do poriadnej kaše.

– Nuž čo, – vzdychol si Regis, – nech je tak. Budem sa musieť držať ďalej od zrkadiel a psov, dávať pozor na čarodejov a telepatov... A keby ma niečo aj tak prezradilo, spolieham sa na teba.

– Môžeš, – sľúbil vážne Geralt. – Nenechám ťa v štiche, priateľko.

Vampír sa usmial a, keďže boli sami, prezentoval sa parádnym upírkym chrupom.

– Priateľko?

– Hovorí zo mňa antropomorfizmus. No poďme, vymotajme sa už konečne z týchto jaskýň, priateľko. Lebo tu asi nezískame nič iné, iba reumu.

– Nanajvýš tú. Iba ak... Geralt? Tir ná Beá Arainne, elfská nekropola, podľa toho, čo si videl, je asi za tou skalnou maľbou, presne za tou stenou... Možno by sa tam dalo dostať, keby... No vieš, keby sme ju prebúrili. Nenapadlo ti niečo také?

– Nie. Nenapadlo.

Kráľovi Rybárovi sa opäť pošťastilo, lebo na večeru boli údené sivone. Ryby boli také chutné, že včerajšia skúsenosť vyšla navnívoč – Condwiramurs sa znovu objedla.

Condwiramurs si odgrgla údeným sivoňom. Je načase ísť spať, pomyslela si, keď sa už druhý raz pristihla pri tom, že stránky knihy obracia len mechanicky a vôbec nevníma obsah. Najvyšší čas snívať.

So zívnutím odložila knihu. Premiestnila podušky z čítacej polohy do pohodlnej spacej. Zaklínadlom zhasla lampáš a izba sa okamžite ponorila do nepreniknuteľnej tmy, hustej ako melasa. Ťažké velúrové závesy boli dokonale zatahnuté – adeptka už dávno zistila, že v úplnej tme sa jej sníva lepšie. Čo si vybrať, uvažovala, keď sa prehadzovala na prestieradle. Nechať sa unášať snami, alebo sa pokúsiť ukotviť?

Napriek hrdým ubezpečeniam si snívачky nepamätali ani polovicu zo svojich vešteckých snov, značná časť zostávala v pamäti oneiromantiek ako galimatiáš obrázkov meniacich farbu a tvar ako kaleidoskop, detská hračka zo sklíčok a zrkadielok. Polovica biedy bola, ak obrázkom chýbala akákoľvek súvislosť a dokonca čo len ilúzia nejakého zmyslu – v takom prípade sa bolo treba na ne vykašľať a venovať sa každodenným záležitosťiam. Podľa princípu: Nepamätám si, to znamená, nestálo to za zapamätanie. V žargóne snívачiek sa takéto sny nazývali „smeti“.

Horšia a tak trochu chúlостivá záležitosť boli „prízraky“ – sny, z ktorých si snívачky pamätali iba fragmenty, nanajvýš čriepky významov, sny, po ktorých ráno zostal len nejasný pocit prijatého signálu. Ak sa navyše „prízrak“ opakoval, snívачka si mohla byť istá, že mala do činenia so snom s významnou oneiromantickou hodnotou. Vtedy sa snívачka pomocou sústredenia a autosugescie usilovala prinútiť k opakovanému, tentoraz presnejšiemu presnívaniu konkrétneho „prízraku“. Najlepšie výsledky poskytovala metóda prinútenia sa do nového snívania hneď po prebudení – to sa nazývalo „zaháčkovanie“. Ak sa sen nedal „zaháčkovať“, zostával pokus znovu vyvolať danú snovú vidinu pri niektorej z ďalších seáns prostredníctvom koncentrácie a meditácie pred ďalším zaspaním. Takéto programovanie snívania sa označovalo ako „ukotvenie“.

Po dvanástich nociach strávených na ostrove mala Condwiramurs už tri listy, tri zostavy snov. Bol to zoznam obdivuhodných úspechov – zoznam

„prízrakov“, ktoré sa snívačke podarilo „zaháčkovať“ alebo „ukotviť“. Medzi takéto patrili sny o rebélii na ostrove Thanedd a o ceste zaklínača a jeho družiny za fujavice cez priesmyk Malheur, cez jarné plúšte a po blatistých cestách v doline Sudduth. Bol tu – a s tým sa adeptka čarodejke nepriznala – aj zoznam neúspechov, snov, ktoré napriek úsiliu zostávali stále tajomstvom. A aj pracovný zoznam – zoznam snov, ktoré čakali, kedy sa dostanú na rad.

A existoval aj ďalší sen, zvláštny, ale veľmi príjemný, vracal sa v čriepkoch a zábleskoch, v neuchopiteľných zvukoch a hodvábnom dotyku.

Milý, clivý sen.

No dobre, pomyslela si Condwiramurs, keď zatvárala oči. Nech je to teda on.

– Podľa všetkého už viem, čomu sa venoval zaklínač, keď trávil zimu v Toussainte.

– Ale no prosím, – Nimue zdvihla oči ponad okuliare a od rukopisu, v ktorom práve listovala. – Takže si niečo predsa len vysnívala?

– Pravdaže! – vystatovačne zvolala Condwiramurs. – Vysnívala! Zaklínača Geralta a ženu s krátkymi čiernymi vlasmi a zelenými očami. Nevie, kto to mohol byť. Možno tá kňažná, o ktorej píše v pamätiach Blyskáč?

– Tak to si asi nečítala dosť pozorne, – schladila ju čarodejka, – Blyskáč opisuje kňažnú Anariettu presne, a ďalšie pramene potvrdzujú, že vlasy mala, citujem, gaštanovej farby, lesklé, žiarivé ako zlatá aureola.

– To teda nemohla byť ona, – súhlasila adeptka, – Tá moja bola čierna. Celkom ako uhoľ. A sen bol... Hmmm... Zaujímavý.

– Pozorne počúvam.

– Rozprávali sa. Ale nebol to bežný rozhovor.

– Čo na ňom bolo také nezvyčajné?

– Väčšinu času mala nohy vyložené na jeho pleciach.

- Povedz mi, Geralt, veríš v lásku na prvý pohľad?
- A ty veríš?
- Verím.
- Teraz už viem, čo nás spojilo. Protiklady sa priťahujú.
- Nebuď cynický.
- Prečo? Cynizmus vraj dokazuje inteligenciu.
- To nie je pravda. Cynizmus, pri všetkej svojej pseudointeligentnej aure, je odporne neúprimný. A ja neznášam neúprimnosť. Keď už sme pri tom... Povedz mi, zaklínač, čo na mne ľúbiš najviac?
- Toto.
- Upadáš z cynizmu do triviálnosti a banality. Skús to ešte raz.
- Najviac na tebe ľúbim tvoj rozum, tvoju inteligenciu a tvoju duševnú hĺbku. Tvoju nezávislosť a slobodu, tvoju...
- Nechápem, kde sa v tebe berie toľko sarkazmu.
- To nebol sarkazmus, to bol žart.
- Takéto žarty neznášam. Tobôž keď nezaznejú v pravej chvíli. Všetko, môj drahý, má svoj čas; na všetky veci pod nebom je určená správna hodina. Je čas mlčať a čas rozprávať, čas plakať a čas smiať sa, čas siať a čas stlať, pardon, čas žať, čas žartov a čas vážnosti...
- Čas na telesné pôžitky a čas, keď sa ich treba zdržať?
- No tak, neber to až tak doslovne! Radšej predpokladajme, že teraz je čas komplimentov. Milovať sa bez komplimentov mi zaváňa fyziológiou, a fyziológia je prázdna. Hovor mi komplimenty!
- Nikto od Jarugy až po Buine nemá takú krásnu riťku ako ty.
- No dajsamisvete, tak teraz ma pre zmenu porovnáva k nejakým barbarským severským riekam. Ak obídeme samotnú kvalitu metafory, nemohol si povedať: od Alby po Veldu? Alebo: od Alby po Sans-retour?
- V živote som nebol pri Albe. Usilujem sa vyhnúť výrokom, za ktorými nestojí životná skúsenosť.
- Ach! Naozaj? Nazdávam sa teda, že zadkov, keďže o nich bola reč, si musel vidieť a zakúsiť viac než dost, keď si o nich trúfaš takto rozhodovať! Čo vravíš, bielovlasý? Koľko ženských si mal predtým mnou? Há?

Dala som ti otázku, zaklínač! Nie, nie, laby preč, nechaj ma, takto sa veru odpovedi nevyhneš. Koľko žien si mal predtým?

- Nemal som nijakú. Si moja prvá.
- Konečne!

Nimue už dlhšiu chvíľu študovala obraz zachytávajúci subtlým *chiaroscuro* desať žien sediacich okolo okrúhleho stola.

- Škoda, – ozvala sa napokon, – že nevieme, ako vyzerali naozaj.
- Veľmajsterky? – vyprskla Condwiramurs. – Existuje predsa množstvo ich portrétov! Veď v samotnej Aretuze...

– Povedala som: naozaj, – zastavila ju Nimue. – Nejde mi o lichotivé podobizne namalované podľa iných vylepšených portrétov. Nezabúdaj, bol čas ničenia obrazov čarodejok. Ba aj samotných čarodejok. A potom nastal čas propagandy, keď majsterky museli už svojím výzorom vzbudzovať úctu, obdiv a nábožný strach. Z toho obdobia pochádzajú všetky *Zasadnutia Lóže, Sprisahania a Konventy*, plátna a grafiky zobrazujúce stôl a pri ňom desať úžasných, oslnivo pôvabných žien. Ale pravdivé, autentické portréty neexistujú. Hádám sú len dve výnimky. Autentický je portrét Margarity Laux-Antille, ktorý visí v Aretuze na ostrove Thanedd, ktorý sa zázrakom uchoval po požiari. Autentický je aj portrét Shealy de Tancarville v Ensenade v Lan Exeteri.

– A čo ten portrét Francesky Findabair, čo namalovali elfovia a visí vo vengerberskej Pinakotéke?

– Falzifikát. Keď sa otvorili Dvere a elfovia odišli, vzali so sebou všetky umelecké diela, nenechali ani jeden obraz. Nevieme, či Sedmokráska z Dolín bola naozaj taká krásna, ako sa to uchovalo ústnym podaním. Vôbec netušíme, ako vyzerala Ida Emean. A keďže v Nilfgaarde sa portréty čarodejok ničili mimoriadne usilovne a dôkladne, nemáme ani predstavu o skutočnom vzhľade Assire var Anahid a Fringilly Vigo.

– Akceptujme však a dohodnime sa, – vzdychla si Condwiramurs, – že všetky vyzerali presne tak, ako ich neskôr zobrazili. Dôstojné, vzneše-

né, dobré a múdre, starostlivé, spravodlivé a ušľachtilé. A krásne, priam ochromujúco krásne... Akceptujme to. Bude sa nám takto ľahšie žiť.

Denné činnosti na Inis Vitre nadobudli charakter tak trocha nudnej rutiny. Analýza snov Condwiramurs, ktorá sa začínala už pri raňajkách, sa zvyčajne natiahla až do poludnia. Čas medzi poludním a obedom adeptka trávila na prechádzke – ale aj to sa už onedlho zmenilo na rutinu a nudu. Ťažko sa čudovať. Za hodinu sa dal ostrov obísť aj dvakrát, pričom na obdiv boli k dispozícii také veci ako granit, zakrpatená borovica, štrk, mušle, voda a čajky.

Po obede, po dlhej sieste, nasledovali diskusie, prezeranie kníh, zvitkov a manuskriptov, prehliadka obrazov, grafičiek a máp. A dlhé, do noci trvajúce debaty o vzájomnom vzťahu legendy a pravdy...

A potom nastúpili noci a sny. Rôzne sny. Celibát dával o sebe vedieť. Namiesto tajomstiev zaklínačskej legendy sa Condwiramurs snívalo o Kráľovi Rybárovi v najrozmanitejších situáciách, od krajne neerotických až po extrémne erotické. V krajne neerotickom sne ju Kráľ Rybár ťahal na vlasce za loďkou. Vesloval pomaly a ospanlivo, a tak sa ponárala pod vodu, topila sa, dusila, a navyše ňou lomcoval príšerný strach – cítila, že z dna jazera sa odliepa a k hladine stúpa čosi odporné, čosi, čo chce prehltnúť návnadu ťahanú za loďkou, návnadu, ktorou bola práve ona. Už-už ju to niečo chytilo, keď sa Kráľ Rybár zaprel mocnejšie do vesiel a odtiahol ju z dosahu čelustí neviditeľného dravca. Vlečená ďalej začala sa znovu dusiť vodou – vtedy sa obvykle zobudila.

Vo sne, ktorý bol jednoznačne erotický, prevesená cez okraj kľácala na dne rozhojdanej loďky, Kráľ Rybár ju držal za krk a s vervou ju zo zadu obrábal. Pritom mrmlal, chrčal a odplúval. Okrem fyzickej rozkoše Condwiramurs cítila aj obavy, ktoré jej skrúcali črevá – čo bude, ak ich Nimue prichytí? Náhle vo vode jazera zazrela hrozivo rozšklábenú tvár malej čarodejky... a zobudila sa, celá zaliata potom.

Rýchlo vstala, otvorila okno, opájala sa nočným vzduchom, mesačným svetlom, hmlou, čo sa hrnula od jazera.

A snívala ďalej.

Veža Inis Vitre mala terasu na pilieroch, prečnievajúcu nad jazero. Spočiatku Condwiramurs tejto záležitosti nevenovala pozornosť, napokon sa však nad ňou začala zamýšľať. Terasa bola zvláštna, lebo bola absolútne neprístupná. Z nijakej inej miestnosti veže sa nedalo na túto terasu dostať. Keďže si Condwiramurs uvedomovala, že sídla čarodejok sa nemôžu bez takýchto tajomných anomálií zaobiť, vôbec sa na ňu nepýtala. Ani keď si pri prechádzke po brehu jazera všimla Nimue, ako ju pozoruje z tej terasy, nedostupnej, ako sa ukázalo, iba pre nepovolaných a nezasvätených.

Namosúrená, že je pokladaná za nepovolanú, predstierala, že sa nič nestalo. Ale netrvalo dlho a tajomstvo sa vysvetlilo.

Bolo to potom, ako ju navštívila séria snov vyvolaných akvarelnými Wilmy Wessely. Maliarka, evidentne fascinovaná práve týmto fragmentom legendy, všetky svoje diela venovala Ciri vo Veži Lastovičky.

– Po týchto obrázkoch mám čudné sny, – pošťožovala sa adeptka na druhý deň ráno. – Snívam... obrázky. Stále tie isté obrázky. Nie situácie, nie výjavy, ale obrázky. Ciri na cimburí veže... Nehybný obrázok.

– A nič viac? Nijaké vnemy okrem tých zrkových?

Nimue, prirodzene, vedela, že taká schopná snívачka ako Condwiramurs sníva všetkými zmyslami – vníma nielen zrakom, ako väčšina ľudí, ale aj sluchom, hmatom, čuchom –, ba dokonca aj chuťou.

– Nič, – zavrtila hlavou Condwiramurs. – Iba...

– No, no?

– Myšlienka. Úporná myšlienka. Že nad týmto jazerom, v tejto veži vôbec nie som pani, ale väzeň.

– Pod' so mnou.

Tak ako si Condwiramurs domyslela, prístup na terasu bol možný len

zo súkromných komnát čarodejky, čistučkých, pedantne uprataných, santalovým drevom, myrhou, levandulou a naftalínom voňajúcich miestností. Bolo treba použiť malé tajné dvierka a točité schody, čo viedli nadol. Až potom sa dalo vyjsť tam, kde bolo treba.

Komnata, na rozdiel od ostatných, nemala na stenách obloženie ani tapisérie, bola iba nabieleo natretá a vďaka tomu veľmi svetlá. O to svetlejšia, že jej dominovalo obrovské trojdielne okno a presklené dvere, čo viedli rovno na terasu čnejúcu nad jazerom.

Jediným nábytkom v komnate boli dve kreslá, obrovské zrkadlo v oválnom mahagónovom ráme a čosi ako stojan s horizontálnym ramenom, na ktorom visel gobelín. Gobelín meral asi tak päť krát sedem stôp a strapcami dosahoval až na podlahu.

Scéna na ňom zachytávala skalný útes nad horským jazerom. Hrad vtisnutý do útesu akoby bol súčasťou skalnej steny. Bol to hrad, ktorý Condwiramurs dobre poznala. Z početných ilustrácií.

– Vilgeforszova citadela, miesto, kde väznil Yennefer. Miesto, kde sa skončila legenda.

– Presne tak, – pritakala zdanlivo ľahostajne Nimue. – Tam sa skončila legenda, teda aspoň v jej známych verziách. Poznáme práve tieto verzie, preto sa nám zdá, že poznáme zakončenie. Ciri ušla z Veže Lastovičky, kde bola, ako si to vysnila, väzňom. Keď pochopila, čo jej chcú urobiť, ušla. Legenda udáva množstvo verzií tohto útoku...

– Mne, – prerušila ju Condwiramurs, – sa najviac páči tá, v ktorej za seba hádzala rôzne predmety. Hrebeň, jablko a šatku. Ale...

– Condwiramurs.

– Prepáč mi to.

– Ako som povedala, verzií útoku je veľa. Stále však nie je celkom jasné, akým spôsobom sa Ciri z Veže Lastovičky dostala rovno do Vilgeforszovho hradu. Vežu Lastovičky vysnívať nemôžeš. Skús teda vysnívať hrad. Dôkladne si poobzeraj tento gobelín... Počúvaš ma?

– Toto zrkadlo... Je magické, však?

– Nie. Vytláčam si pred ním vriedky.

– Prosím o prepáčenie.

– Je to Hartmannovo Zrkadlo, – vysvetľovala Nimue, keď si všimla adeptkin zmraštený nos a zarazený výraz. – Ak chceš, nazri. Len, prosím ťa, opatrne.

– Je to pravda, – spýtala sa Condwiramurs hlasom rozochveným od vzrušenia, – že z Hartmanna sa dá prejsť do iných...

– Svetov? Pravdaže. Ale nie hned', nie bez prípravy, meditácií, koncentrácie a kopy iných vecí. Keď som ti odporučila opatrnosť, mala som na mysli niečo iné.

– Čo?

– Funguje to na obidve strany. Z Hartmanna vždy môže aj niečo vyjsť.

– Vieš, Nimue... Keď sa dívam na tento gobelín...

– Snívala si?

– Snívala. Ale akosi čudne. Z vtácej perspektívy. Bola som vták... Videla som ten hrad zvonku. Nemohla som sa dostať dnu. Niečo mi bránilo vstúpiť.

– Pozeraj sa na gobelín, – prikázala Nimue. – Dívaj sa na citadelu. Pozeraj sa na ňu pozorne, sústreď sa na každý detail. Skoncentruj sa, intenzívne, ostro si vry ten obraz do pamäti. Chcem, aby si sa tam vo sne dostala, aby si vošla dnu. Je dôležité, aby si tam vošla.

Vonku za múrmi hradu musela vyčíňať naozaj čertovská víchrica, oheň v kozube priam hukotal a rýchlo pohlcoval polená. Yennefer si vychutnávala teplo. Jej terajšie väzenie bolo síce nepomerne oveľa teplejšie než mokrý brloh, v ktorom strávila takmer dva mesiace, ale aj tak jej drkotali zuby. Vo väzení celkom stratila predstavu o čase, a neskôr sa nikto neunúval informovať ju o dátume, ale bola si istá, že je zima, december, možno dokonca január.

– Jedz, Yennefer, – oslovil ju Vilgefortz. – Jedz, prosím ťa, nehanbi sa.

Čarodejke ani na um neprišlo ostýchať sa. Ak sa pomerne pomaly a nešikovne vyrovnávala s kurčaťom, tak výhradne preto, že jej sotva zahojené prsty boli stále grambľavé a stuhnuté, nevedela v nich poriadne udržať nôž a vidličku. A jeť rukami nechcela – Vilgeforszovi aj ostatným besedníkom, čarodejovým hosťom, chcela dať najavo nadradenosť.

– S úprimnou ľútosťou ti musím oznámiť, – pokračoval Vilgeforsz a prstami pohládzal stopku kalicha, – že Ciri, tvoja chovankyňa, sa s týmto svetom rozlúčila. Obviňovať za to môžeš iba sama seba, Yennefer. A svoju nezmyselnú tvrdohlavosť.

Jeden z hostí, nevysoký, tmavovlasý muž, prudko kýchol a vysmrkal sa do batistovej vreckovky. Nos mal opuchnutý, celý červený a evidentne poriadne upchatý.

– Na zdravie, – zaželala mu Yennefer, ktorú Vilgeforszove zlovestné slová vôbec nevyviedli z miery. – Kde ste tak ukrutne nachladli, milý pane? Zastali ste si po kúpeli do prievanu?

Ďalší hosť, veľký, chudý, s čudne vyblednutými očami, sa zrazu zarehotal. Ten nachladnutý, hoci sa mu tvár zmraštila od zlosti, podľať akoval čarodejke úklonom a krátkou, nádchou presýtenou vetou. Nie dosť krátkou na to, aby nezachytila nilfgaardský prízvuk.

Vilgeforsz k nej otočil tvár. Nenosil už na hlave zlaté drôtené lešenie ani krištáľovú šošovku v očnej jamke, ale vyzeral ešte horšie ako vtedy, v lete, keď ho prvý raz uvidela zmrzačeného. Zregenerovaná očná guľa už fungovala, ale bola podstatne menšia ako tá pravá. Ten pohľad priam vyrážal dych.

– Ty, Yennefer, – precedil, – si podistým myslíš, že klamem, že ťa balamutím, skúšam ťa zlomiť. Ale prečo by som to robil? Správou o smrti Ciri som bol zasiahnutý tak isto ako ty, čo vravím, viacej ako ty. Napokon, do tejto dievčiny som vkladal veľké, celkom konkrétne nádeje, budoval som si plány, ktoré mohli rozhodnúť o mojej budúcnosti. No dievča už nežije a moje plány sa zrútili.

– To je dobre. – Yennefer s námahou krájala slivkami plnenú pečeň.

– No teba, – nadviazal čarodej, ignorujúc jej komentár, – spájal s Ciri iba hlúpy sentiment, zložený rovnomerne zo smútku vyvolaného vlastnou

neplodnosťou, ako aj z pocitu viny. Áno, áno, Yennefer, pocit viny! Aktívne si sa predsa zúčastnila na krížení párov, na genetickom experimente, po ktorom prišla Ciri na svet. A svoje city si preorientovala na plod tohto nevydareného experimentu. Experimentátorom totiž chýbali vedomosti.

Yennefer mlčky zdvihla pohár a pripila mu na zdravie – v duchu sa modlila, aby jej nevypadol z prstov. Pomaly dospela k záveru, že pri najmenšom dva z nich zostanú stuhnuté veľmi dlho. Možno už navždy.

Vilgeforszom pri jej geste evidentne trhol.

– Už je neskoro, stalo sa, – pretlačil cez stisnuté zuby. – Mala by si však vedieť, že ja som tie vedomosti mal. Keby som mal aj dievča, vedel by som tie vedomosti zužitkovať. Vskutku môžeš ľutovať, rozvinul by som tvoju zmračenú náhradu materského inštinktu. Aj keď si vyschnutá, sterilná ako kameň, mala by si vďaka mne nielen dcéru, ale aj vnučku. Alebo aspoň náhradu vnučky.

Yennefer pohrdavo vyprskla, hoci vo vnútri priam kypela od zúrivosti.

– Skutočne mi je ľúto, že ti musím pokaziť skvelú náladu, drahá moja, – vyhlásil chladne čarodej. – Podistým ťa zarmúti aj správa, že ani zaklínač Geralt z Rivie už nežije. Veru, veru, ten istý Geralt, s ktorým ťa, podobne ako s Ciri, spájal surogát emócie, smiešny, hlúpy, presladený sentiment, až sa mi z toho obracal žalúdok. Mala by si vedieť, Yennefer, že náš drahý zaklínač sa rozlúčil s týmto svetom skutočne ohnivo a priam výpravne. Pre tento koniec si však vôbec nemusíš robiť výčitky. Za zaklínačovú smrť nemôžeš ani v najmenšom. Za všetku haravaru okolo neho môžem ja sám. Ochutnaj z tých marinovaných hrušiek, sú naozaj výborné.

Vo fialkových očiach Yennefer vzbĺkla chladná nenávisť. Vilgeforsz sa rozosmial.

– Takúto ťa mám rád, – skonštatoval. – Fakticky, keby som nemal náramok z dwimmeritu, spálila by si ma na popol. Ale dwimmerit funguje, takže ma môžeš prepalovať nanajvýš pohľadom.

Ten nachladnutý kýchol, vysmrkal sa a začal kašľať, až mu z očí vytryskli slzy. Vysoký si obzeral čarodejku neprijímnymi očami.

– A kdeže je pán Rience? – spýtala sa Yennefer, zámerne pretahujúc slová. – Pán Rience, ktorý mi toľko nasľuboval, narozprával, čo všetko

so mnou urobí. Kdeže je pán Schirrá, ktorý si nikdy nenechal ujsť príležitosť, aby ma sotil, prípadne kopol? Prečo sa strážnici, ešte prednedávnom takí sprostí grobiani, začali voči mne správať tak ukrutne úctivo? Nie, Vilgefortz, nemusíš odpovedať. Viem to. To, čo si hovoril, je jedna veľká lož. Ciri sa ti vyšmykla a Geralt ti takisto ubzikol, ba určite stihol pritom pripraviť tvojim dráhom krvavý kúpeľ. A čo teraz? Plány sa rozpadli, zmenili sa na prach, sám si to priznal, sny o moci sa rozplynuli ako dym. A čarodeji a Dijkstra ťa už takmer majú, už ťa zamerali. Nie bez príčiny a nie zo súcitu si ma prestal mučiť a nútiť hľadať skenom Ciri. A cisár Emhyr zaťahuje slučku a je zlý, pekelné zlý. *Ess a tearth, me tiarn? A'pleine a cales, ellea?*

– Hovorím obecnou rečou, – ozval sa ten nachladnutý. Vydržal jej prenikavý pohľad. – A volám sa Stefan Skellen. A vôbec nemám plné gate. Ba stále sa mi vidí, že som v oveľa lepšej situácii ako vy, pani Yennefer.

Prejav ho unavil, opäť sa rozkašľal a vysmrkal do premočeného batistu. Vilgefortz uderel dlaňou po stole.

– Zábava skončila, – vyhlásil a strašidelne zagúľal svojím miniatúrnym okom. – Vedz, Yennefer, že ťa už nepotrebujem. V podstate by som mal prikázať, aby ťa zašili do vreca a utopili v jazere; lenže ja takéto prostriedky využívam len nerád a s najvyšším odporom. Do chvíle, kým mi okolnosti dovoľia, alebo kým nebudem musieť pristúpiť k inému rozhodnutiu, zostaneš v izolácii. Upozorňujem však, že nepripustím, aby si mi robila problémy. Ak sa znovu rozhodneš pre hladovku, buď si istá, že už nebudem, tak ako v októbri, strácať čas na prikrmovanie cez rúrku. Jednoducho ťa nechám zdochnúť od hladu. A v prípade pokusu o útek sú rozkazy strážnikom celkom jednoznačné. A teraz zbohom. Ak si už, prirodzene, ukojila svoj hlad...

– Nie, – s rozmachom hodila Yennefer obrúsok na stôl. – Možno by som si ešte niečo dala, ale táto spoločnosť mi odoberá chuť. Lúčim sa s pánmi.

Stefan Skellen kýchol a rozkašľal sa. Ten s vyblednutými očami si ju premeral zlým pohľadom a zlovestne sa usmial. Vilgefortz sa pozeral kamsi bokom.

Ako zvyčajne, keď ju viedli z väzenia alebo do väzenia, pokúšala sa

Yennefer zorientovalť, kde je, získať čo len čriečky informácií, čo by jej pomohli pri plánovanom úteku. A zakaždým ju čakalo sklamanie. Hrad nemal okná, cez ktoré by zazrela okolité územie alebo aspoň slnko, aby určila svetové strany. Telepatia nebola možná, dva ťažké náramky a ob-ruče z dwimmeritu účinne likvidovali všetky pokusy o použitie mágie.

Komnata, kde ju väznili, bola studená a strohá ako pustovnícka cela. Yennefer si však spomenula na radostný deň, keď ju sem preniesli z pod-zemia, z pivnice, na dne ktorej stála kaluž páchnucej vody a na stenách kvitli pleseň a sanitra. Z pivnice, kde ju krmili pomyjami, aké jej potkany bez námahy vytrhli zo zmrzačených prstov. Keď jej asi po dvoch mesia-coch zložili okovy a vytiahli ju odtiaľ, ba dovolili sa jej aj vykúpať, Yennefer sa priam rozplynula od šťastia. Komnatka, do ktorej ju preniesli, jej pri-padala ako kráľovská spáľňa, a skromná polievka, čo jej nosili, bola pre ňu ako polievka z lastovičích hniezd, pochúťka hodná cisárskeho stola. Prirodzene, po istom čase polievka už pripomínala skôr pomyjové zvyš-ky, tvrdá pričňa bola tvrdá pričňa a väzenie bolo väzenie. Studené, tesné väzenie, v ktorom človek po štyroch krokoch narazil na stenu.

Yennefer zahromžila, vzdychla si, sadla si na hokerlík, okrem prične jediný kus nábytku, aký mala k dispozícii.

Vošiel tak ticho, že ho takmer ani nepočula.

– Volám sa Bonhart, – predstavil sa. – Bolo by dobre, keby si si to meno zapamätala, striga. Keby si si ho vryla do pamäti.

– Poondej sa, ty drúk!

– Ja som lovec ľudí, – zahrmel. – Veru, natrč radšej uši, čarodejní-ca. V septembri, pred troma mesiacmi, som v Ebbingu ulovil aj tvojho pankharta. Tú tvoju Ciri, o ktorej sa tu toľko tára.

Yennefer natrčila uši. September. Ebbing. Ulovil. Ale ona tu nie je. Žeby teda klamal?

– Sivovlasá zaklínačka školená v Kaer Morhene. Rozkázal som jej bojo-vať na scéne, zabíjať ľudí pred vyvreskujúcim publikom. Pomaly, postup-ne, som ju premenil na beštii. Učil som ju, pripravoval na to korbáčom, pästou a kopancami. Učil som ju dlho. Ale ušla mi, zmija jedna zelenooká.

Yennefer si nepostrehnuteľne vydýchla.

– Ušla mi do zászvetia. Ale ešše sa niekedy stretneme, tým som si istý, raz sa ešše stretneme. Áno, čarodejnica. A ak niečo ľutujem, tak len to, že toho tvojho zaklínačského milenca, toho Geralta upiekli v ohni. Rád by som mu nechal okoššovať moju čepeľ, tomu prekliatemu mutantovi.

Yennefer vyprskla.

– Počúvaj, Bonhart, či ako sa to vlastne... Ved' si iba na smiech, zaklínačovi si nedorástol ani po päty, s ním sa ty rovnať nemôžeš. A veru v ničom. Ako si sám priznal, si len obyčajný šarha. Aj to dobrý iba na malých psíkov. Na celkom malých orechov.

– Tak sa pozri sem, striga.

Prudkým pohybom si rozhrnul plášť a košeľu, vytiahol pospletané reťiazky, tri strieborné medailóny. Jeden mal tvar mačacej hlavy, druhý tvar orla alebo gryfa. Tretí nevidela jasne, ale podistým to bol vlk.

– Takýchto krámov, – vyprskla znovu, predstierajúc ľahostajnosť, – je na jarmokoch viac než dosť.

– Tieto nie sú z jarmoku.

– Čo nepovieš.

– Kedysi bolo aj tak, – zasyčal Bonhart, – že poriadni ľudia sa báli zaklínačov viac ako oblúd. Obludy predsa len čupeli v norách a lesoch, no zaklínači našli v sebe tú bezočivosť špacírovať sa po uliciach, chodiť do hostincov, motať sa okolo chrámov, úradov, škôl a tržníc. Poriadni ľudia to celkom správne považovali za škandál. Hľadali teda niekoho, kto by s tými bezočivými zaklínačmi urobil poriadok. A veru aj našli. Nie lacno, nie rýchlo, nie blízko, ale našli. Ako vidíš, troch som dostal. Ani jeden mutant sa už viac nikde neobjavil a neprovokoval slušných občanov. A keby sa objavil, zlikvidoval by som ho takisto ako tých predošlých.

– Vo sne? – vykrivila tvár Yennefer. – Z kuše a spoza rohu? Alebo by si ho otrávil?

Bonhart schoval medailóny pod košeľu a urobil k nej dva kroky.

– Dráždiš ma, striga!

– Presne to som mala v pláne.

– Takto teda? Hneď ti ukážem, ty suka, že tvojmu zaklínačskému milencovi sa vyrovnám aj v inej oblasti. Ba že som veru lepší ako on!

Strážnici stojaci pred dverami až poskočili, keď začuli z cely lomozy, buchot, rachot, vytie a skučanie. A keby strážnici už v živote počuli škrek leoparda chyteného do pasce, prisahali by, že v cele je akurát leopard.

Potom doláhol z cely k strážnikom príšerný rev, celkom akoby tam ryčal ranený lev, ktorého napokon strážnici takisto nikdy nepočuli – nanajvýš ho videli na erbových štítoch. Pozreli sa na seba. Kývli hlavou. A potom sa vrátili dnu.

Yennefer sedela v kúte komnaty uprostred trosiek prične. Vlasý mala strapaté, šaty a košielku roztrhnuté odhora až nadol, malé dievčenské prsia sa jej prudko dvíhali v rytme rozrušeného dychu. Z nosa jej tiekla krv, na tvári sa rýchlo šírila opuchlina, červeneli aj pruhy po nechtoch na pravom pleci.

Bonhart sedel v opačnom kúte izby v úlomkoch hokerlíka a oboma rukami sa držal za rozkrok. Aj jemu tiekla z nosa krv, farbila sivé fúzy do hlbokého karmínového odtieňa. Tvár mal preškrtanú krvavými škrabancami. Sotva zahojené prsty Yennefer boli len úbohým zbraňom, ale zámky dwimmeritových náramkov mali dokonale ostré okraje.

Z puchnúceho Bonhartovho líca, rovno v lícnej kosti, oboma zubami vpichnutá hlboko do mäsa, trčala vidlička, ktorú Yennefer uchmatla zo stola pri večeri.

– Len na malých psíkov, ty šarha, – vydýchla čarodejka, ako sa pokúšala zakryť si prsia zvyškami šiat. – No od sučiek sa drž radšej ďalej. Na tie si prislabý, ty lotor.

Nevedela si odpustiť, že netrafila tam, kam mierila – do oka. Ale darmo, cieľ bol pohyblivý, a okrem toho – nikto nie je dokonalý.

Bonhart zrúkol, vstal, vytrhol si z líca vidličku, zavyl a až ho skrútilo od bolesti. Ohavne zahromžil.

Medzitým už do cely nazreli ďalší dvaja strážnici.

– Hej, vy! – zaryčal Bonhart, keď si stieral krv z tváre. – Sme tu sami! Natiahnite mi túto fľandru na dlážku a pridržte mi ju nakríž!

Strážnici sa pozreli na seba. A potom na plafón.

– Bude lepšie, keď odtiaľto odídete, pán môj, – ozval sa jeden z nich.

– Nebude sa tu nikto rozťahovať nakríž, ani pridržovať. Nič také robiť nemáme.

– A okrem toho, – zahundral druhý, – nemáme v pláne skončiť tak ako Rience alebo Schirrú.

Condwiramurs odložila na hromádku kartón, na ktorom bola zobrazená väzenská cela. V cele sedela žena so sklonenou hlavou, v okovách, pripútaná ku kamennej stene.

– Ju väznili, – zašomrala, – a zaklínač si zatiaľ užíval v Toussainte s nejakými brunetkami.

– Odsudzuješ ho? – spýtala sa ostro Nimue. – A bez toho, aby si vedela aj niečo viac?

– Nie. Neodsudzujem, ale...

– Nijaké ale. Radšej mlč, prosím ťa.

Sedeli istý čas mlčky, listujúc v grafikách a akvareloch.

– Všetky verzie legendy, – ukázala Condwiramurs na jednu z grafik, – ako miesto jej konca, finále, posledného zápasu Dobra so Zlom, teda Armagedonu, udávajú hrad Rhys – Run. Všetky verzie. Okrem jednej.

– Okrem jednej, – kývla hlavou Nimue. – Okrem anonymnej, málo známej verzie, označovanej ako Čierna Kniha z Ellanderu.

– Čierna Kniha tvrdí, že finále legendy sa odohralo v citadele Stygga.

– Isteže. Ale aj iné, pre legendu kanonické záležitosti Kniha z Ellanderu udáva spôsobom, ktorý sa od kánonu podstatne líši.

– Bola by som zvedavá, – zdvihla hlavu Condwiramurs, – ktorý z tých zámkov je zobrazený na ilustráciách? Ktorý je utkaný na tvojom gobelíne? Ktorý obraz je ten pravdivý?

– To nezistíme nikdy. Zámok, ktorý videl finále legendy, neexistuje. Bol zničený, nezostala po ňom ani stopa – v tomto sa zhodujú všetky verzie, ešte aj tá v Knihe z Ellanderu. Nijaké miesto udávané v prameňoch nie je celkom presvedčivé. Nevieme a nebudeme vedieť, ako ten zámok vyzeral a kde stál.

– Ale pravda...

– Pre pravdu, – ostro ju prerušila Nimue, – nemá práve toto nijaký význam. Nezabúdaj, nevieme, ako naozaj vyzerala Ciri. Ale tu, aha, na tomto kartóne, čo nakreslila Wilma Wessely, tu pri tejto prudkej debate s elfom Avallac’hom na pozadí sošiek hrôzostrašných detí, je to predsa ona. Ciri. O tom nie sú nijaké pochybnosti.

– Ale, – vzdorne sa nevzdávala Condwiramurs, – tvoj gobelín...

– Predstavuje zámok, kde sa odohralo finále legendy.

Dlho mlčali. Bolo počuť len šelest prevracaných kartónov.

– Nemám rada, – ozvala sa po chvíli Condwiramurs, – verziu legendy z Čiernej Knihy. Je taká... Taká...

– Odporne pravdivá, – dokončila Nimue a prikývla.

Condwiramurs zívla, odložila *Pol storočia poézie*, doplnené vydanie s doslovom profesora Everetta Denhoffa Juniora. Rozhodila vankúše, aby zmenila konfiguráciu na čítanie na konfiguráciu na spanie. Zívla, vystrela sa a zhasla lampu. Komnata sa ponorila do tmy, rozjasňovanej len ihlami slnečného svitu, čo sa pretískali cez škáry v závesoch. Čo si vybrať na túto noc, pomyslela si adeptka a zavrtela sa na prestieradle. Spolaľnúť sa na šťastnú náhodu? Alebo zakotviť?

Po krátkom váhaní sa rozhodla pre to druhé.

Existoval taký nejasný, vracajúci sa sen, ktorý sa nedal dosnávať do konca, rozplýval sa, strácal medzi inými snami, ako sa hlavná nitka stráca a mizne vo vzore na farebnej látke. Sen, čo sa vytrácal z pamäti, no napriek tomu v nej úporne zotrval.

Zaspala okamžite, už vzápätí k nej zostúpil sen. Len čo zatvorila oči.

Nočné nebo bez mrakov, rozžiarené od mesiaca a hviezd. Kopce, na ich úbočiach vinice poprášené snehom. Čierny, hranatý obrys budovy: múr s cimburím, dlažba, osamotená náročná veža.

Dvaja jazdci. Obidvaja vchádzajú na prázdne nádvorie, obaja zosadajú, obaja vstupujú do portálu. Ale do pivničného otvoru zívajúceho pod bránou vchádza iba jeden.

Ten s úplne bielymi vlasmi.

Condwiramurs v spánku zhíkla, prehodila sa v posteli.

Bielovlasý schádza po schodoch, hlboko, hlboko do pivnice. Kráča tmavými chodbami, osvetľuje ich, podchvíľou zapaluje fakle zastrčené v železných úchytoch. Záblesky plameňov tancujú po stenách a klenbách ako príзраčné tieň.

Chodby, schody, opäť chodby. Pivnica, veľká krypta, pri stenách sudy. Rumovisko, kopy tehál. Potom chodba, ktorá sa rozvetvuje. V obidvoch vetvách temnota. Bielovlasý zapaluje ďalšiu pochodň. Vyťahuje meč z pošvy na chrbte. Váha, nevie, ktorou z chodieb sa vydať. Napokon sa rozhoduje ísť vpravo. Chodba je tmavá, klukatá, miestami zavalená. Condwiramurs zo sna skučí, premkol ju strach. Vie, že cesta, čo si bielovlasý zvolil, vedie do nebezpečenstva.

Zároveň si uvedomuje aj to, že bielovlasý nebezpečenstvo vyhľadáva.

Je to jeho remeslo.

Adeptka sa zmieta na posteli, kvíli. Je snívačka, sníva, je v oneiroskopickom tranze, zrazu prorocky vie, čo sa o chvíľu stane. Dávaj pozor, chce vykriknúť, i keď vie, že kričať nie je schopná. Dávaj pozor, obzri sa!

Bud' v strehu, zaklínač!

Netvor zaútočil z tmy, zákerne, potichu a prudko. Zmaterializoval sa zrazu uprostred temnoty ako vybuchujúci plameň. Ako jazyk plameňa.

*Aj svitne deň a jastrab zamáva
Mocnými krídlami hore vo výšave
Blažene pipíška sa oddáva
Rodnému druhu zašvitoriac v tráve:
Oferu vám ja nesiem, túžby žhavé,
I všetko s ňou, čo milý milej znáša.
Samotná kniha Lásky znie mi v hlave.
Ej, že my svoji sme, to sudba naša.*

François Villon

*Hoci sa tak hnal, tak ponáhlal, súril a štvál sa, zaklínač zostal v Toussainte
skoro celú zimu. Z akých dôvodov? Nebudem sa o tom rozpisovať. Boli,
a hotovo, niet nad čím špekulovať. A tým, čo by chceli zaklínača kritizovať,
pripomeniem, láska má nejedno meno a nesúďte, aby ste neboli súdení.*

Blyskáč,
Pol storočia poézie

Those were days of good hunting and good sleeping.

Rudyard Kipling

KAPITOLA TRETIA

Netvor zaútočil z tmy, zákerne, potichu a prudko. Zmaterializoval sa zrazu uprostred temnoty ako vybuchujúci plameň. Ako jazyk plameňa.

Geralt bol síce zaskočený, no inštinktívne zareagoval. Unikol bleskovým obratom, otreľ sa o múr pivnice. Beštia preletela okolo, odrazila sa od udupanej zeme ako lopta, mávla krídlami a so sykotom skočila znovu. Roztvorila strašidelný zobák. Zaklínač bol tentoraz pripravený.

Udrel v krátkom rozmachu, od lakťa – mieril pod hrdlo, pod karmínový lalok, dvakrát väčší, než aký má moriak. Trafil, cítil, ako čepel' pretína telo. Prudkosť úderu beštiu prevrátila na zem, k múru. Skoffin skríkol, ten výkrik znel takmer ako ľudský. Metal sa medzi rozdrvenými tehľami, mlátil a trepotal krídlami, chrľil krv, švihal okolo seba bičovitým chvostom. Zaklínač si bol istý, že už je po boji, ale netvor ho nepríjemne prekvapil. Neočakávane sa mu vrhol na krk, prenikavo škriekal, vytrčil pazúry a klepotal zobákom. Geralt odskočil, odrazil sa chrbtom od múru, s rozmachom zaťal odspodu, pričom využil silu odrazu. Zasiahol, skoffin sa znovu zvalil medzi tehly, páchnuca tekutina ošplechla múr chodby a stiekla po ňom vo fantastických meandroch. Netvor zrazený vo výskoku sa už nemetal, len sa triasol, škriekal, ťaľahoval dlhý krk, nafukoval ho a potriasal lalokom. Krv rýchlo stekala pomedzi tehly, na ktorých ležal.

Geralt ho bez námahy mohol doraziť, ale nechcel priveľmi poškodiť kožu. Pokojne čakal, kým skoffin vykrvára. Odstúpil pár krokov, otočil sa k múru, rozopol si nohavice a vymočil sa, pričom si pohvizdoval clivú melódiu.

Skoffin prestal škriekať, znehybnel a celkom stíchol. Zaklínač doňho zľahka štuchol mečom naplocho. Keď videl, že je po všetkom, chytil netvora za chvost, zdvihol ho. Skoffin, pridržiavaný za koreň chvosta vo výške zadku, sa aj prehodený cez plece ešte drel zobákom o zem, rozložené krídla mali rozpätie viac než štyri stopy.

– Ľahký si, kurolišiak, – potriasol Geralt beštou, ktorá naozaj nevážila viac než dobre vykŕmený moriak. – Veru ľahký. Ešte šťastie, že mi platia za kus a nie za váhu.

– Prvý raz, – Reynart de Bois-Fresnes tichučko zahvízdal cez zuby, čo uňho, ako už Geralt vedel, znamenalo výraz najvyššieho obdivu. – Prvý raz vidím čosi takéto na vlastné oči. Skutočný div, div divíci. Takže toto je ten vychýrený bazilišok?

– Nie. – Geralt zdvihol netvora vyššie, aby sa rytier mohol prizrieť dôkladnejšie. – Toto nie je bazilišok, ale kurolišiak.

– Aký je v tom rozdiel?

– Zásadný. Bazilišok, zvaný aj regulus, je plaz, zatiaľ čo kurolišiak, zvaný aj skoffin alebo kokatrixa, je ornitoreptyl, to znamená poloplaz, polovták. Je to jediný známy predstaviteľ triedy, ktorú vedci nazvali ornitoreptyly, lebo po dlhých diskusiách skonštatovali...

– A ktorý z tých dvoch, – prerušil ho Reynart de Bois-Fresnes, evidentne vôbec nie zvedavý na motívy vedcov, – zabíja pohľadom alebo mení na kameň?

– Ani jeden. To je výmysel.

– Prečo sa teda ľudia oboch tak boja? Tento tu predsa vôbec nie je až taký veľký. Naozaj môže byť nebezpečný?

– Tento tu, – potriasol zaklínač korisťou, – útočí obvykle zozadu, a zväč-

ša bezchybne mieri medzi stavce alebo na aortu pod ľavou obličkou. Obvykle mu stačí jeden úder zobáku. No v prípade baliziška je úplne jedno, kde uhryzne. Jeho jed je najsilnejší zo známych neurotoxínov. Zabíja do niekoľkých sekúnd.

– Brrr... A povedz, ktorého z nich možno usmrtiť pomocou zrkadla?

– Každého. Ak ho ním tresneš rovno po hlave.

Reynart de Bois-Fresnes sa zarehotal, Geralt sa nesmial, vtip o baziľiškovi a zrkadle sa mu zunoval už kedysi v Kaer Morhene, učitelia ho opakovali pričasto. Rovnako málo smiešne mu pripadali fóry o pannách a jednorožcoch. Rekordy hlúposti a primitivizmu však v Kaer Morhene dosahovali nespočetné verzie vtipu o dračici, ktorej mal mladý zaklínač v rámci akejsi stávky stisnúť pravicu.

Usmial sa. Nad spomienkami.

– Radšej ťa mám usmiateho, – vyhlásil Reynart a pozorne sa naňho zadíval. – Stokrát, tisíckrát radšej takéhoto, aký si teraz. Určite nie takého, aký si bol vtedy, v októbri, po tej haravare v Druidskom lese, keď sme išli do Beauclairu. Ver mi, že vtedy si bol namrzený, zatrpknutý a urazený na celý svet, celkom ako oklamáný úžerník, a ešte aj precitlivený ako chlap, čo sa mu v noci nepostavil. Dokonca ani ráno.

– Naozaj som bol taký?

– Naozaj. Nečuduj sa, že ti dávam prednosť takému, aký si teraz. Premenenému.

– To je tá pracovná terapia. – Geralt opäť potriasol kurolišiakom, ktorého držal za chvost. – Spásny vplyv profesionálnej aktivity na psychiku. Takže aby sme pokračovali v liečení, prejdime k obchodu. Je možnosť zarobiť na skoffinovi o čosi viac, než je dohodnutý honorár za zabitie. Nie je nijako mimoriadne poškodený, ak máš klienta, čo by si ho vzal celého na vypchatie alebo preparáciu, nepýtaj od neho menej ako dvesto. Ak ho bude treba rozpredať po porciách, tak maj na pamäti, že najvzácnejšie na ňom sú perá nad koreňom chvosta, predovšetkým tieto centrálné smerovky. Dajú sa zatemperovať oveľa jemnejšie než husacie brká, píšú krajšie a čistejšie a dlhšie vydržia. Pisár, čo sa vyzná, dá bez zaváhania aj päť za kus.

– Mám klientov na vypchatie zdochliny, – usmial sa rytier. – Cech debnárov. V Castel Ravelle videli vypchatú obludu, plesnicu, či ako sa volala... Vieš ktorú. Tú, čo si ju na druhý deň po Saovine umlátil v pivnici pod ruinami starého zámku...

– Pamätám sa.

– Tí debnári teda videli vypchatú beštiu a prosili ma o niečo rovnako raritné, nech si môžu vyzdobiť svoju cechovú krčmu. Kurolišiak bude pre nich akurát. Debnári v Toussainte, ako si si iste domyslel, nenariekajú na nedostatok objednávok a vďaka tomu sú celkom zámožní, dvestodvadsať dajú ako nič. Možno dokonca aj viac, pokúsím sa vyjednávať. A čo sa týka pier... Tí sudári si ani nevšimnú, ak kurolišiakovi vytrhneš zo zadku zopár kúskov a predáme ich kniežacej kancelárii. Kancelária neplatí z vlastného vrecka, ale z kniežacej pokladnice, takže bez handrkovania zaplatí aj desať za každý kus.

– Klobúk dole pred takouto podnikavosťou.

– Nomen omen. – Reynart de Bois-Fresnes sa usmial ešte o čosi širšie.

– Mama musela niečo tušiť, keď mi dala meno lišiaka prefíkanca zo všeobecne známych rozprávok.

– Mal si sa stať kupcom, nie rytierom.

– Veru mal, – pritakal rytier. – No čo už; keď si sa narodil ako syn erbového pána, staneš sa erbovým pánom a zomrieš ako erbový pán, ba splodíš ďalších erbových pánov. Nič na tom nezmeníš, aj keby si mal puknúť. Napokon, aj ty sa v kalkulovaní celkom vyznáš. Vidíš, a tiež sa nevenuješ obchodovaniu.

– To veru nie. Z rovnakých dôvodov ako ty. Len s tým rozdielom, že ja nesplodím nič. Poďme už z týchto pivničných chodieb.

Vonku, pod múrmi zámku, ich ovanul chladný vietor z hôr. Noc bola jasná, nebo bez mrakov plné hviezd, svetlo mesiaca sa jagalo na vrstve nového, čistého snehu, čo prikryl vinice.

Priviazané kone ich privítali odrfkovaním.

– Zišlo by sa, – vyhlásil Reynart a významne sa pozrel na zaklínača, – hádam hneď stretnúť so zákazníkom a zinkasovať financie. Ale ty sa určite ponáhľaj do Beauclairu, však? Do istej spálničky?

Geralt neodpovedal, už len preto, že na takéto otázky nereagoval zo zásady. Priviazal skoffina na konský chrbát a sám nasadol na Klebietku.

– Tak teda zájdime za zákazníkom, – rozhodol a otočil sa v sedle. – Noc je ešte mladá a ja som hladný. A tiež by som sa rád niečoho napil. Ideme do mesta. Do Bažantnice.

Reynart de Bois-Fresnes sa zasmial, ponaprával na hruške sedla zavesený štít s červeno-zlatou šachovnicou a vyštveral sa do vysokého sedla.

– Podľa vášho želania, mladý pán. Takže do Bažantnice. Hijó, Bucefal.

Vycválali sprudka po zasneženom úbočí k ceste, výrazne vyznačenej riedkym radom topoľov.

– Vieš čo, Reynart, – ozval sa zrazu Geralt. – Aj ja ťa mám radšej takého, aký si teraz. Takého, čo rozpráva celkom normálne. Vtedy, v októbri, si používal strašne hlúpy štylizovaný jazyk.

– Na česť moju, slovutný pán zaklínač, prináležím predsa k rytierom potulným, – zarehotal sa Reynart de Bois-Fresnes. – Zabudol si? Rytieri zásadne rozprávajú ako kreténi. Je to taký istý znak ako tento štít. Nielen podľa erbu, ale aj podľa reči bratov svojich poznáš.

– Na moju česť, – vyhlásil Rytier Šachovnice, – zbytočne sa znepokojujete, pán Geralt. Vaša družka sa určite už k zdraviu prinavrátila, zaručene už celkom na útrapy zabudla. Pani kňažná si drží spoľahlivých dvorných medikov, schopných všetky choroby vyliečiť. Na moju česť, niet sa veru prečo krenkovať.

– Aj ja sa prikláňam k tomuto názoru, – pridala sa Regis. – Nemrač sa, Geralt. Veď Milvu liečili aj druidky...

– A druidky sa v liečení vyznajú, – zapojil sa Cahir. – Najlepším dôkazom je moja vlastná, sekerou dorantaná hlava – prosím, stačí sa teraz len pozrieť, vyzerá už skoro ako nová. Milva sa má určite tiež dobre. Niet sa čoho obávať.

– Bodaj by.

– Zdravá je, – zopakoval rytier, – zdravá ako ryba, tá vaša Milva, stavím

sa, že už sa zvrta na nejakom plese! Cupká v tanci! Hostí sa na hostine. V Beauclaire na dvore kňaznej Anarietty je ustavične nejaký ples alebo hostina. Ba veru, teraz, keď som splnil sľub, aj ja...

– Splnili ste sľub?

– Fortúna, veru, milostivá bola! Mali by ste totiž vedieť, že som prísahu zložil, a nie takú hocijakú, ale slávnostnú. Na jar. Prisahal som, že pätnásť lúpežníkov do Yule skolím. Pošťastilo sa mi, splnil som. Piť už môžem, ba aj hovädzinu jesť. Nuž ale, nemusím už ani meno svoje tajiť. Ak dovoľíte, predstavím sa – Reynart de Bois-Fresnes.

– Potešenie je na našej strane.

– Pokiaľ ide o tie plesy, – ozvala sa Angoulême a popchla koňa, aby sa s nimi vyrovnala, – dúfam, že aj nám sa ujde zo žrádielka a pitiva? A zatancovať by som si tiež celkom rada!

– Na moju česť, v Beauclaire bude všetko, – ubezpečil ju Reynart de Bois-Fresnes. – Plesy, hostiny, rauty, večierky a posedenia. Patríte predsa k Blyskáčovým priateľom... Chcel som povedať, k priateľom vicegrófa Juliana. A ten sa veru teší mimoriadnej milosti pani kňaznej.

– Ako inak, veď sa tým chválil, – zareagovala Angoulême. – Ako to bolo naozaj s touto láskou? Poznáte ich príbeh, pán rytier? Prezradte nám ho.

– Angoulême, – napomenul ju zaklínač, – načo ti to je?

– Na nič. Ale chcem to vedieť! Nešomri, Geralt, a prestaň sa furt ksichtiť takto kyslo, lebo pri pohľade na teba hríby pri ceste samy nasiaknu ocotom. A vy, rytier, rozprávajte.

Ostatní potulní rytieri klusajúci na čele sprievodu spievali rytiersku pieseň s refrénom, ktorý sa opakoval. Slová piesne boli priam neskutočne hlúpe.

– Stalo sa to, – začal rytier, – asi tak pred šiestimi rokmi... Pán básnik bol u nás vtedy hosťom celú zimu, na lutne vyhrával, romance spieval, básne recitoval. Knieža Rajmund akurát v Cintre prebýval, bol na akomsi sneme. Domov sa neponáhlal, verejným tajomstvom bolo, že si v Cintre vydržiava milostnicu. A pani Anarietta a pán Blyskáč... Ha, Beauclair je naozaj pôvabné miesto, plné milostného čara... Veď to sami uvidíte. Tak ako to vtedy uvideli a zažili kňazná a pán Blyskáč. Ani si to skoro nevším-

li, len tak od veršíka k veršíku, od slova k slovu, od lichôtky k lichôtke, kvietky, pohľady, vzdychy... Skrátka: Obidvaja sa onedlho ocitli vo veľmi blízkom vzťahu.

– Veľmi blízkom? – zachichotala sa Angoulême.

– Očitým svedkom zblíženia sa mi byť nepošťastilo, – skonštatoval rytier sucho. – A šíriť klebety sa veru nepatrí. Okrem toho, ako milostšlečna bezpochyby vie, láska nejedno má meno, a teda aj blízkosť vzťahu je záležitosť relatívna.

Cahir potichu vyprskol. Angoulême nemala čo dodať.

– Schádzali sa, – nadviazal Reynart de Bois-Fresnes, – kňažná s pánom Blyskáčom potajomky hádam dva mesiace, od Belleteynu po letný slnovrat. Postupne však zabudli na opatrnosť. Chýr sa rozniesol, zlé jazyky ho šíрили, kde sa dalo. Pán Blyskáč nezaváhal, na koňa vyskočil a odišiel. Ako sa ukázalo, konal veľmi rozumne. Lebo len čo sa knieža Rajmund z Cintry vrátil, o všetkom ho informoval istý sluha. Keď sa knieža dozvedel, akej pohane ho vystavili, aké parohy mu nasadili, môžete si predstaviť, čo za strašný amok ho posadol. Misu s polievkou na prestretý stôl prevrátil, sluhu – udavača čakanom rozpoltil, kadejaké škaredé slová vyhfkol. Potom dvornému maršalovi pred svedkami po papuli vypálil a veľké kovirské zrkadlo načisto rozmlátil. Kňažnú v jej komnatách uväznil, mučením jej hrozil, donútil ju, aby všetko priznala. Za pánom Blyskáčom hneď vyslal prenasledovateľov, prikázal im bez akéhokoľvek pardonu zabiť ho a vytrhnúť mu srdce z hrude. Keďže niečo podobné vyčítal niekde v starej balade, chystal sa to srdce potom usmažiť a kňažnú Anariettu prinútiť, aby ho pred očami celého dvora zjedla. Brrr, tfuj, obludné! Našťastie, pánu Blyskáčovi sa podarilo ujsť.

– Našťastie. A knieža zomrel?

– Zomrel. Ako som povedal, incident ho priviedol to takého amoku, že mu z toho vzkypela krv, dostal mŕtvicu a postihla ho paralýza. Takmer pol roka len ležal ako drevo. Ale vystrábil sa. Dokonca začal chodiť. Iba okom takto žmurkal, aha, takto.

Rytier sa otočil v sedle, prižmúril oko a zašklábil sa ako opica.

– Hoci knieža, – pokračoval po chvíli, – bol už predtým vychýrený trť-

koš a sukničkář, od tohto žmurkania sa z neho stal na záletoch ešte väčší *pericolosus*, lebo každej flandre sa videlo, že akurát z náklonnosti k nej takto žmurká a ľúbostné znamenia jej dáva. A flándram veru takéto holdy lichotia. Nechcem tým naznačiť, že všetky ženy v Toussainte sú takéto zažiadané a ochotné, to teda nie, ale knieža, ako som už spomínal, veľa žmurkal, skoro ustavične, takže *per saldo* prišiel si na svoje. Prebral však mieru aj v tomto a raz v noci ho trafil ďalší šľak. Vypustil dušu. V cudzej spálni.

– Na babe? – zachichotala sa Angoulême.

– Popravde, – rytier dovtedy smrteľne vážny, sa usmial popod fúzy. – Popravde pod ňou, ale netreba ísť do detailov.

– Pochopiteľne, – pritakal vážne Cahir. – Veľký smútok po smrti kniežaťa Rajmunda nezavládol, však? Z vášho rozprávania som nadobudol dojem...

– ... že neverná žena je vám milšia ako podvedený muž, – vpadol mu do reči vampír, ako to už mal vo zvyku. – Žeby preto, že teraz tu panuje ona?

– Aj preto, – priznal odzbrojujúco úprimne Reynart de Bois-Fresnes. – Ale nielen. Knieža Rajmund bol totiž, nech mu je zem ľahká, taký darebák, lotor a, s odpustením, skurvysyn, že po polroku by z neho dostal žalúdočné vrede aj sám čert. A vládol v Toussainte sedem rokov. Kňažnú Anariettu však všetci zbožňovali a zbožňujú.

– Môžem teda rátať s tým, – zareagoval trpkó zaklínač, – že knieža Rajmund nezanechal veľa priateľov ponorených v zármutku, ktorí by na uctenie okrúhleho výročia smrti boli ochotní striehnúť niekde na Blyskáča s vytrasenými dýkami?

– To môžete, – pozrel sa naňho rytier; oči mal bystré a inteligentné. – A, na moju česť, nehrozí mu naozaj nič. Veď som to už povedal. Trubadúr je milý pani Anariette, a za pani Anariettu by sa tu každý dal rozsekať.

Vrátil sa rytier pravý

Z vojnovéj výpravy

Milá nečakala,

Iného si vzala.

Hola, smola, kúdel',

To je rytiersky údel!

Z húštiny pri ceste, vyplašené rytierskym spevom, vylietali s krákaním vrany.

Onedlho vyšli z lesov do doliny, rovno medzi kopce, na vrcholoch ktorých sa beľeli veže zámočkov, výrazne sa črtajúce na pozadí modravého neba prifarbeného zelenavými šmuhami. Mierne úbočia kopcov obrastali, kam až oko dozrelo, ako armáda zoradené špaliere rovnučko pristrihnutých kríkov. Zem tam bola vystlatá červeným a žltým lístím.

– Čo to je? – čudovala sa Angoulême. – Vinič?

– Vinič, čo iné, – potvrdil Reynart de Bois-Fresnes. – Slávne vinice doliny Sansretour. Najkvalitnejšie vína sveta sa lisujú z hrozna, čo dozrieva práve tu.

– Fakt, – uznal Regis, ktorý sa, ako obvykle, vyznal vo všetkom. – Podstatná je sopečná pôda a tunajšia mikroklima. Tá rok čo rok zabezpečuje priam ideálnu kombináciu slnečných dní s prísunom zrážok. Ak k tomu dodáme tradíciu, poznatky a usilovnosť tunajších vinárov, dostaneme výsledok v podobe produktu najvyššej kvality a značky.

– Vystihli ste to celkom presne, – usmial sa rytier. – Značka a kvalita, to je ono. Aha, pozrite sa tamto, na ten svah pod zámkom. U nás zámok dáva značku vinici a pivniciam, ktoré sú hlboko pod ním. Ten zámok sa volá Castel Ravello, z jeho viníc pochádzajú také vína ako Erveluce, Fiorano, Pomino či slávne Est Est. O tých ste museli počuť. Za súdok Est Est platia toľko, koľko za desať sudov vína z Cidarisu alebo z nilfgaardských viníc pri Albe. A hľa, tamto, kam len dozriete, stoja iné zámky a ďalšie vinice, a ich názvy vám tiež nebudú cudzie: Vermentino, Toricella, Casteldaccia, Tufo, Sancerre, Nuragus, Coronata, a napokon Corvo Bianco, po elfsky Gwyn Cerbin. Mám pravdu, že aj tieto názvy poznáte?

– Veru sú známe, – vykrivila ústa Angoulême. – Najmä preto, aby človek rozpoznal, či krčmár podfukár nenaleje z niektorého takéhoto chýrneho, namiesto normálneho jablkového, lebo potom bolo neraz treba koňa nechať v šenku, lebo toľko stálo takéto Castel alebo Est Est. Tfu, nechápem, takéto značkové je len pre veľkých pánov, my, obyčajní ľudia, sa dokáže-

me solídne zrúbať aj tým lacnejším. A ešte toto vám poviem, lebo som si to odskúšala: po Est Est grciate rovnako ako po jabĺčkovom.

– Tie októbrové fóriky Angoulême budeme ignorovať. – Reynart sa roz-
tiahol za stolom a uvoľnil si opasok. – Dnes sa napijeme nejakej lepšej
značky a vyberieme si dobrý ročník, zaklínač. Máme na to, zarobili sme.
Môžeme si dopriať.

– Pravdaže, – kývol Geralt na krčmára. – Napokon, ako hovorieva Blyskáč,
možno existujú aj iné motivácie na zarábanie, ale ja ich nepoznám. Dáme
si to, čo tak zaváňa z kuchyne. Mimochodom, v Bažantnici je dnes poriad-
ny nátresk, aj keď je už pomerne neskoro.

– Dneska sa predsa slávi sviatok Yule, – vysvetlil hostinský, keď počul
jeho slová. – Ľudia oslavujú, zabávajú sa. Venujú sa vešteniu budúcnosti.
Tak kaže tradícia, a u nás tradícia...

– Viem, – prerušil ho zaklínač. – A čo dnes tradícia prikazuje v kuchyni?

– Studený údený jazyk s chrenom. Bujón z kapúna s haluškami z mo-
zočku. Zavinuté hovädzie plátky, k tomu knedle s kapustou...

– Tak to prines všetko zaradom, dobrý človeče. Navyše... Čo ešte k tomu,
Reynart?

– Ak je tam hovädzina, – vyhlásil po chvíli zamyslenia rytier, – tak čer-
vené. Côte de Blessure. Ten ročník, keď zgegla stará kňažná Karoberta.

– Skvelá voľba, – pochválil hostinský. – Som vám k službám, páni.

Imelový venček, ktorý nešikovne hodilo za seba dievča od susedného
stola, padol Geraltovi takmer na kolená. Spoločnosť okolo dievčata sa na-
hlas rozosmiala. Dievča pôvabne zrumenelo.

– Nič z toho! – Rytier zdvihol venček a odhodil ho. – Toto nebude váš
budúci. Prepáčte, milostivá slečna, už je obsadený. Už padol do zajatia
istých zelených očí...

– Buď ticho, Reynart!

Hostinský priniesol, čo mal. Jedli, pili, mlčali, počúvali, ako sa zabávajú
pri susedných stoloch.

– Tak už tu máme Yule, – skonštatoval Geralt. – Midinvaerne. Zimný slnovrat. Trčím tu celé dva mesiace. Dva stratené mesiace!

– Mesiac, – opravil ho chladne, triezvo Reynart. – Ak si niečo stratil, tak len mesiac. Potom sneh zavalil priesmyky v horách a z Toussaintu by si sa nedostal, aj keby si sa poondial. Ak si sa Yule dočkal akurát tu, a podľa všetkého sa tu dočkáš aj jari, je za tým vyššia sila, takže darmo bedákaš.

– Ech, čo ty vieš, Reynart! Čo ty môžeš vedieť?

– Veľa nie, – pritakal rytier a nalial obom víno. – Viem hádam len o tom, čo vidím. A videl som vaše prvé stretnutie, pozeral som sa, keď ste sa uvideli, ty a ona. V Beauclaire. Pamätáš sa na Sviatok Bečky? Biele nohavičky?

Geralt neodpovedal. Pamätal sa.

– Je to rozkošné miesto, ten palác Beauclair, tam všade cítiť čaro lásky, – zamrmľal Reynart, rojčiac nad pohárom vína. – Už samotný pohľad naň dokáže očarovať. Pamätám sa, ako vás to všetkých zarazilo, keď ste ho vtedy v októbri uvideli. Aký výraz to vtedy použil Cahir?

– Úhľadný zámoček, – vyhlásil obdivne Cahir. – Namojdušu, úhľadný, až z toho oči majú radosť.

– Dobre si tá kňažná býva, – pridala sa vampír. – To treba uznať.

– Fakt je to, kurva, pekný domček, – dodala Angoulême.

– Palác Beauclair, – zopakoval s adekvátnou hrdosťou Reynart de Bois-Fresnes. – Elfská stavba, iba zľahka prerobená. Údajne ju prerábal samotný Faramond.

– Nie údajne, – oponoval Regis. – Prerábal ju mimo akúkoľvek pochybnosť. Faramondov štýl je predsa rozpoznateľný na prvý pohľad. Stačí, ak sa pozriete na tie vežičky.

Veže, o ktorých hovoril upír, ovenčené červeňou škridiel a štíhlymi bielymi obeliskami, čneli do neba; vyrastali z filigránskej, nadol sa rozširujúcej konštrukcie samého zámku. Z odstupu pripomínali sviece, z ktorých girlandy vosku stekajú na majstrovsky vyrezávaný svietnik.

– Na úpätí zámku, – vysvetľoval rytier Reynart, – sa rozkladá mesto. Hradby, pochopiteľne, vybudovali neskôr, určite viete, že elfovia okolo miest múry nestavali. Popchnite kone, veľavážení, máme pred sebou ešte dlhú cestu. Beauclair sa vám síce zdá blízko, ale to preto, že hory krivia perspektívu.

– Podme.

Klusali pomerne rezko, predbiehali pocestných a vagantov, vozy a dvoj-kolky naložené tmavým, akoby matným hroznom. Potom prišli rušné a fermentujúcim muštom voňajúce uličky mesta, za nimi tmavý park plný topoľov, tisov, dráčov a buxusov. Vzápätí nastúpilo pásмо ružových záhonov, predovšetkým sorty *multiflora* a *centifolia*. Napokon sa objavili vyrezávané piliere, portály a archivolty paláca, paholkovia a lokaji v liv-rejách.

Privítal ich Blyskáč, vyčesaný a vyobliekaný ako princ.

– Kde je Milva?

– Je zdravá, neboj sa. Čaká vás v komnatách, čo sú pre vás pripravené. Nechce odtiaľ vyjsť von.

– Prečo?

– O tom neskôr. Teraz pod'. Kňažná čaká.

– Rovno z cesty?

– Takto si to želá.

Sála, do ktorej vošli, bola plná ľudí, pestrofarebných ako rajskí vtáci. Geralt nemal čas obzerať sa. Blyskáč ho tlačil k mramorovým schodom, pri ktorých stáli dve pážatami a dvoranmi obklopené dámy, odlišujúce sa od ostatného davu.

V sále panovalo ticho, a ako sa priblížili, ešte sa prehĺbilo.

Prvá zo žien mala ostrý a zdvihnutý nos, modré oči prenikavé a ako-by rozžiarené horúčkou. Gaštanové vlasy mala upnuté do majstrovskej, skutočne umeleckej, zamatovými stužkami podoprenej frizúry, prepracovanej do najmenších detailov, vrátane bezchybného rovnomerného

polmesiaca kadere na čele. Vrch dekoltovaných šiat sa premieňal tisíckami modravých a ľaliových prúžkov na čiernom podklade; spodok šiat bol čierny, husto posiaty pravidelnou vzorkou maličkých zlatých chryzantém. Hrdlo a dekolt – ako komplikované lešenie alebo klieťka – zdobil umeleckými klikyhákmi náhrdelník z obsidiánu, smaragdov a lazuritu, zakončený jadeitovým krížom, takmer zapadajúcim medzi malé prsia, nadvihnuté tesnou šnurovačkou. Štvorhranný výstrih bol široký a hlboký, odhalené útle plecía ženy akoby nezaručovali dostatočnú oporu pre látku šiat – Geralt každú chvíľu očakával, že šaty sa jej z poprsia zošmyknú. No nezosunuli sa, v správnej polohe ich udržiavalo tajomné majstrovstvo krajčírskeho remesla a úponky balónových rukávov.

Druhá žena sa výškou vyrovnala tej prvej. Pery mala zvýraznené rovnakým rúžom. Tam sa však podobnosť končila. Tá druhá nosila na krátko pristrihnutých čiernych vlasoch sieťovanú čiapočku spredu predĺženú do závoja, dosahujúcu po špičku malého nosíka. Kvetinový motív závoja zakrýval krásne, ligotavé, zelenými tieňmi zvýraznené oči.

Taký istý kvetinový závoj zahaľoval skromný dekolt čiernych šiat s dlhými rukávmi, na niekoľkých, zdanlivo náhodných miestach posiatych spíškou zafírov, akvamarínov, horských krištáľov a zlatých hviezdíček.

– Jej Jasnosť, Osvietená Kňažná Anna Henrietta, – ozval sa ktosi za Geraltovým chrbtom. – Pokľaknite, pane.

Som zvedavý, ktorá z tých dvoch to je, pomyslel si Geralt, a s námahou zohol boľavé koleno v úklone podľa etikety. Asi ma trafi šľak, obidve vyzerajú rovnako ušľachtilo. Priam kráľovsky.

– Vstaňte, pán Geralt, – rozviala jeho pochybnosti tá s majstrovsky urobenou gaštanovou frizúrou a ostrým nosom. – Víťame vás aj vašich priateľov v Kniežatstve Toussaint, v paláci Beauclair. Sme radi, že môžeme hostiť osoby s takým ušľachtilým poslaním. Navyše blízkych priateľov nášmu srdcu milého vicegrófa Juliana.

Blyskáč sa s rozmachom hlboko uklonil.

– Vicegróf, – pokračovala kňažná – nám prezradil vaše mená, vyjavil charakter a cieľ vašej výpravy, porozprával nám, čo vás priviedlo do

Toussaintu. Toto rozprávanie dojalo naše srdce. Radi by sme sa s vami porozprávali na súkromnej audiencii, pán Geralt. Musíme ju však o nejakú chvíľu odložiť, pretože na nás spočíva ťarcha štátnických povinností. Skončilo sa vinobranie, tradícia nám prikazuje zúčastniť sa Sviatku Bečky.

Druhá žena, tá so závojom, sa ku kňaznej naklonila a čosi jej náhlivo pošepala. Anna Henrietta sa pozrela na zaklínača, prikývla a obľizla si pery. – Vyjadrujeme vôľu, – zvýšila hlas, – aby sa po boku vicegrófa Juliana na Sviatku Bečky prezentoval aj pán Geralt z Rivie.

V skupinke dvoranov a rytierov to zašumelo – znelo to ako šesť borovic vo vetre. Kňazná Anarietta obdarovala zaklínača ďalším dlhším pohľadom a opustila sieň vedno so svojou spoločníčkou a celým pážacím sprievodom. – No do pekla, – šepol Rytier Šachovnice. – Pozrimeže! Postretla vás skutočne veľká česť, pán zaklínač.

– Nepochopil som asi celkom, o čo ide – priznal sa Geralt. – Akým spôsobom mám poslúžiť jej výsosti?

– Jej milosti, – opravil ho zavalitý chlapík s výzorom cukrára, čo k nim práve pristúpil. – Odpustite mi, pán môj, že vás korigujem, ale v aktuálnych cirkumšanciách to urobiť musím. My tu, v Toussainte, si mimoriadne vážime tradície a rešpektujeme protokol. Som Sebastian Le Goff, majordomus a dvorný komorník.

– Teší ma.

– Oficiálny a protokolárny titul pani Anny Henrietty, – komorník nielenže vyzeral ako cukrár, ale ešte aj voňal cukrovou polevou, – je „Osvietená Jasnosť“. Neoficiálne: „Jej Milosť“. Familiárne, mimo dvora, môže byť „Pani Kňazná“. Ale oslovovať by ste ju mali vždy „Vaša Milosť“.

– Ďakujem, zapamätám si to. A tá druhá dáma? Ako mám titulovať tú?

– Jej oficiálny titul znie: „Ctihodná“ – poučil ho vážne komorník. – No pripúšťa sa aj oslovenie „Pani“. Je to príbuzná kňaznej a volá sa Fringilla Vigo. V súlade s vôľou Jej Milosti práve jej, pani Fringille, poslúžite pri Bečke.

– A v čom tá moja služba spočíva?

– Nie je to nič ťažké. Hneď vám to vysvetlím. Ako viete, už celé roky používame mechanické lisy, ibaže tradícia...

Nádvorím sa rozliehal rámus, hluk a frenetický piskot píšťaliiek, neskrotná hudba flaut, jedovatý hrkot tamburín. Okolo bečky postavenej na vyvýšenom podstavci poskakovali a robili kotrmelce akrobati vystrojení vo vencoch z viničných listov. Nádvorie a okolité stĺporadia boli plné ľudí – rytierov, dám, dvoranov, slávnostne oblečených mešťanov.

Komorník Sebastian Le Goff zdvihol palicu ovinutú révou a trikrát ňou udrel o dlažbu.

– Ho, ho! – zvolal. – Šľachetné dámy, páni a rytieri!

– Ho, ho! – odpovedal dav.

– Ho, ho! Máme tu prastarý zvyk! Nech sa darí viniču! Ho, ho! Nech hrozno dozrieva na slnku!

– Ho, ho! Nech dozrieva!

– Ho, ho! Nech vylisované hrozno kvasí! Nech nabera silu a chuť v sudoch! Nech rozkošne steká do pohárov a stúpa do hláv, na oslavu majestátu, krásnych dám, ušľachtilých rytierov a hospodárov viníc!

– Ho, ho! Nech len kvasí!

– Nech predstúpia Krásne!

Z damaškových šiatrov na oboch stranách nádvoría sa vynorili dve ženy – kňažná Anna Henrietta a jej čiernovlasá spoločníčka. Obidve boli tesne zahalené v šarlátových plášťoch.

– Ho, ho! – komorník udrel znova palicou. – Nech predstúpia Mladí!

„Mladí“ boli poučení, vedeli, čo majú robiť. Blyskáč pristúpil ku kňažnej, Geralt k čiernovláske. Už vedel, že ju volajú ctihodná Fringilla Vigo.

Obidve ženy zároveň odhodili plášť a dav zahrmel nadšeným potleskom. Geralt prehltol slinu.

Ženy mali na sebe biele, ako pavučina tenké košielky na ramienkach, čo im vlastne nesiahali ani po boky. Tesne obomknuté nohavičky s volánikmi bolo všetko, čo mali pod tým oblečené. Nemali nijaké ozdoby a boli bosé.

Geralt zdvihol Fringillu do náručia a ona ho celkom radostne objala okolo krku. Voňala neuchopiteľnou arómou ambry a ruží. A navyše aj

ženskostou. Bola rozpálená, to teplo vnikalo do Geralta ako hrot. Bola mäkká, poddajná, a tá mäkkosť páčila a dráždila prsty.

Doniesli ich k bečke, Geralt Fringillu, Blyskáč kňažnú, a pomohli im vystúpiť na uhýbajúce a štavou tryskajúce strapce hrozna. Dav ryčal.

– Ho, ho!

Kňažná a Fringilla si položili ruky na plecía – vďaka vzájomnej opore ľahšie udržali rovnováhu na strapcoch, do ktorých sa zaborili až po kolená. Mušt striekal a fíkal na všetky strany. Ženy sa obracali, dupkali po hrozne, chichotali sa ako malé dievčatká. Fringilla celkom neprotokolárne žmurkla na zaklínača.

– Ho, ho! – kričal dav. – Ho, ho! Nech len kvasí!

Gniavené hrozno púšťalo štavu, kalný mušt bublal a hojne sa penil okolo kolien žien.

Komorník udrel palicou o dosky podstavca. Geralt a Blyskáč pristúpili bližšie a pomohli ženám vystúpiť z bečky. Geralt postrehol, že Anarietta uhryzla Blyskáča do ucha, keď ju bral odtiaľ do náručia, všimol si, ako sa jej oči nebezpečne zablýskali. Jemu samému sa zdalo, že Fringilline pery sa mu dotkli líca, ale nedal by na to krk, či to bol dotyk premyslený, alebo náhodný. Vínný mušt mocne rozváňal a udieral do hlavy.

Postavil Fringillu na podstavec a zahalil ju šarlátovým plášťom. Fringilla mu rýchlo a silno stisla ruku.

– Tieto starodávne tradície vedia byť naozaj vzrušujúce, – šepala. – Však?

– Veru.

– Ďakujem ti, zaklínač.

– Potešenie bolo na mojej strane.

– Určite aj na mojej.

– Nalej, Reynart.

Pri susednom stole sa venovali ďalšej zimnej veštbe spočívajúcej v hádzaní kože jablka, olúpanej do dlhej špirálovitej stuhy; z nej bolo treba uhádnuť iniciály mena budúceho partnera podľa tvaru, do akého sa

kožka poskladá. Kožka sa zakaždým poskladala do podoby písmena „S“. Napriek tomu zábava nemala konca-kraja.

Rytier nalial.

– Ukázalo sa, – precedil zamyslene zaklínač, – že Milva bola zdravá, hoci ešte stále nosila obväz okolo rebier. Sedela však vo svojej komnate a odmietala z nej vyjsť, ani za nič si nechcela obliecť podarované dámske šaty. Takmer to už zaváňalo protokolárnym škandálom, situáciu napokon upokojil vševediaci Regis. Keď zacitoval asi tucet precedensov a výnimiek, prinútil majordoma, aby dal lukostrelkyni priniesť mužský úbor. Angoulême sa na rozdiel od Milvy celkom rada zbavila nohavíc, jazdeckých čižiem a onúč, a mydlo, hrebeň a sukňa z nej urobili celkom peknú slečnu. Nám všetkým, pravdaže, vylepšil náladu kúpeľ, ale aj čisté oblečenie. Dokonca aj mne. V dobrej nálade sme sa všetci pobrali na tú audienciu.

– Počkaj chvíľku, – pokývnutím hlavy ukázal Reynart. – Mieria k nám obchody. Ho, hó, a to nie jedna, ale hneď dve vinice! Malatesta, náš zákazník, privádza konfrátra... A konkurenta! Div divúci!

– Ten druhý je kto?

– Vinica Pomerol. Ich víno, Côte de Blessure, akurát pijeme.

Malatesta, správca vinice Vermentino, si ich všimol a zamával; blížil sa spolu s chlapíkom s čiernymi fúziskami a bujnou čiernou bradou, čo pristala skôr zbojníkovi než úradníkovi.

– Ak páni dovoľia, – predstavil bradáča Malatesta, – pán Alcides Fierabras, správca vinice Pomerol.

– Nech sa páči, sadnite si.

– My len na chvíľku. Radi by sme pár slov s pánom zaklínačom o tej beštii z našej pivnice. Podľa toho, že ste tu, usudzujeme, že obluda to už má za sebou.

– Je mŕtva.

– Dohodnutá kvóta, – ubezpečil Malatesta, – príde na vaše konto u Cianfanelliovcov najneskôr pozajtra. Vďaka vám, pán zaklínač, stokrát vďaka. Je to výborná pivnica, pekná, s vysokou klenbou, orientovaná na sever, ani prisuchá, ani prívhlká, akurát taká, aká vínu svedčí, pre tú hnusnú obludu

sa však nedala normálne využívať. Sami ste videli, museli sme celú spodnú časť pivničného priestoru zamurovať, ale tá beštia sa aj tak dokázala prešmyknúť... Tfu, odkiaľ sa vzala, nevedno... Hádam rovno z pekla...

– Vulkanické tufové jaskyne sú väčšinou plné oblúd, – poučil ho s múdрым výrazom Reynart de Bois-Fresnes. Sekundoval zaklínačovi už vyše mesiaca, a keďže bol pozorný poslucháč, stihol sa veľa naučiť. – Jasná vec, kde je tuť, tam môžeš čakať netvora.

– Nuž, možno je za tým aj tuť, – obrátil naňho pohľad Malatesta. – Nech už je ten tuť ktokoľvek. Ale ľudia vravia, že to preto, že naše pivnice sú hlbokými jaskyňami pospájané so samým stredom zeme. Takých pivníc a jaskýň je u nás veľa.

– Napríklad pod našimi pivnicami, aby sme nezachádzali ďaleko, – ozvala sa čiernobradá vinica Pomerol. – Tam sú celé míle chodieb, no kam, pokiaľ až, to nikto nevie. Tí, čo túto záležitosť chceli preskúmať, sa nevrátili. A aj tam sa objavuje strašná obluda. Vraj. Takže by som chcel požiadať...

– Už som si domyslel, – sucho sa ozval zaklínač, – o čo chcete požiadať. Rešpektujem a žiadosť prijímam. Prehľadám vaše pivnice. O odmene sa dohodneme podľa toho, na čo tam narazím.

– Zaručene nebudete škodovať, – ubezpečil ho bradáč. – Hmm, oné... Ešte jedna vec...

– Vravte, počúvam.

– Ten sukkubus, čo po nociach mužov navštevuje a trápi... Ten, čo vám ho osvietená jasnosť pani kňažná prikázala zabiť... Teda podľa mňa ho vôbec zabíjať netreba. Veď to strašidlo, popravde, nikomu až tak neprekáža... Teda, zjavuje sa len občas... Troška pokúša...

– Ale iba dospelých, – pridala sa rýchlo Malatesta.

– Presne to som chcel povedať, kmotor. Tak veru, sukkubus nikomu neublíži. Ba v poslednej dobe akoby sa pod ním zem prepadla. Veru, celkom akoby sa vás, pán zaklínač, naľakal. Aký by teda malo zmysel prenasledovať ho? Veď o honorár nemáte núdzu. Ale ak vám náhodou niečo chýba...

– Na moje konto u Cianfanelliocov, – s kamennou tvárou vyhlásil Geralt, –by niečo mohlo kvapnúť. Na zaklínačský dôchodkový fond.